

Vệ Tư Lý - Phong Thủy

Contents

Vệ Tư Lý - Phong Thủy	1
1. Chuyện Của Nhiều Năm Trước	1
2. Giàu Có Tốt Đỉnh Nhờ Phong Thủy	5
3. Yêu Cầu Hoang Đường	10
4. Tiến Vào Nơi Điên Cuồng	16
5. Đi Tàu Lửa Đến Mục Tiêu	23
6. Thừa Dịp Loạn Hoàn Thành Nhiệm Vụ	30

Vệ Tư Lý - Phong Thủy

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien.com Dịch: tieungunhi Tác phẩm: Vệ Tư Lý hệ liệt là tác phẩm dài hơi và nổi danh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-tu-ly-phong-thuy>

1. Chuyện Của Nhiều Năm Trước

Xin hãy nhớ kỹ điểm này và trở lại xem “Phong Thủy” vậy.

Khí trời rất tốt, có bốn chiếc kiệu xuất hiện trên một đường núi nhỏ, chậm rãi di chuyển.

Những người ngồi trên kiệu như thế này đều là những người giàu có. Ở trên kiệu có thể trò chuyện với nhau vì kiệu không có mũi. Bốn chiếc kiệu, hai chiếc đi song song đằng trước, còn hai chiếc đi ở phía sau.

Hai người ngồi trên hai chiếc kiệu phía sau tuổi vào khoảng tứ tuần, một người da mặt trắng nhách, người mặc một bộ áo vải kiểu xưa, dáng trông rất thư sinh. Còn người kia thì có một bộ dáng cổ quái, thật không biết tả thế nào, ngũ quan trên mặt dường như là tụ lại một chỗ, trên người cũng mặc một bộ áo vải kiểu xưa.

Người đàn ông ngồi ở kiệu phía trước không ngừng quay đầu lại hỏi “Hai vị thấy nơi này như thế nào?”

Hai người nghe xong đều nhú mào, một tiếng cũng không đáp trả. Bọn họ dường như là chưa từng nghe được câu hỏi của người kia, chỉ đưa mắt chăm chú quan sát xung quanh. Trời xanh mây trắng, núi xanh mượt một màu, tại chân núi còn có một dòng suối trong như ngọc chảy róc rách, phong cảnh nơi này quả thật là xinh đẹp.

Tuy nhiên bốn người này cũng không phải vì thưởng thức phong cảnh mà tới đây. Bọn họ đến để xem phong thủy nhằm kiếm được một nơi chôn cất tốt.

Hai người ngồi kiệu phía trước là một nam một nữ. Họ là vợ chồng. Bọn họ là người giàu có do cho thuê ruộng đất. Nhắc tới Lý gia tại Hà Tây thì không người nào là không biết cả. Gia sản của Lý gia có hàng trăm mẫu ruộng, cò bay thẳng cánh.

Trở lại, bốn chiếc kiệu đang tiến về phía trước. Trước mắt là một dãy núi liên miên nối liền, nơi này cũng thuộc sản nghiệp của Lý gia.

Lý gia truyền tới đời của Lý Ân Tùng thì đã chuyển thành bán nông bán thương nhưng tài sản thì ngày càng gia tăng. Cha của Lý Ân Tùng đã chết vào hai ngày trước. Bởi vì tìm chưa được mảnh đất lý tưởng để chôn cất nên vẫn chưa an táng.

Hai người ngồi kiệu phía sau, người có dung mạo cổ quái gọi là Dương Tử Bình, còn người kia gọi là Dung Bách Nghi. Hai người đều là người nổi tiếng trong giới phong thủy tại tỉnh thành, là Lý Ân Tùng đích thân lên tỉnh thành dâng tặng lễ vật và mời đến đây. Bọn họ đã đi suốt một buổi sáng nhưng hai vị phong thủy gia đã tốn nhiều tiền mời được cho đến giờ lại không nói một lời nào.

Lý Ân Tùng hiện đã không nhịn được, hắn không ngừng quay đầu lại đặt câu hỏi, trong lòng hắn thầm nghĩ hai vị phong thủy gia nổi tiếng này mà không có làm gì thì thật phí đồng tiền hắn đã bỏ ra.

Kiệu vẫn tiếp tục tiến về phía trước, đột nhiên trong lúc đó, hai vị phong thủy gia đồng loạt kêu lên “Queo phải”

Lý Ân Tùng vừa nghe được bọn họ mở miệng ngọc, trong lòng vui sướng vô cùng, liền kêu kiệu phu “Nhanh, queo phải, queo phải”

Bọn họ đi xuyên qua một rừng trúc, sau đó tới bên một sườn núi nhỏ, hai vị phong thủy gia lại kêu lên “Dừng lại”

Mấy gã kiệu phu liền dừng lại, hai vị phong thủy gia Dương Tử Bình và Dung Bách Nghi cùng nhau bước xuống kiệu, tay cầm theo cái túi vải cần thận xem xét tìm tòi.

Vợ chồng Lý Ân Tùng lúc này đang đỏ mồm hôi, đứng một bên chờ đợi. Nhìn thấy vẻ mặt của hai vị phong thủy gia thận trọng và nghiêm túc như thế, bọn họ cũng nóng lòng muốn lên tiếng hỏi, tuy nhiên cũng kiên nhẫn không có mở miệng.

Tất cả đám kiệu phu đều ngồi xuống nghỉ ngơi. Lúc này Dung Bách Nghi mới nhìn Dương Tử Bình nói “Dương tiên sinh, ông hãy nói trước đi”

Dương Tử Bình lên tiếng “Dung tiên sinh, mời ông nói trước vậy!”

Lý Ân Tùng thật sự có chút không vui, hắn nghe được hai người còn đang khách khí, liền ngắt lời “Hai vị đều là danh gia, ai nói cũng giống nhau mà!”

Dương Tử Bình cười nói “Xem ra tôi và Dung tiên sinh đây có ý kiến giống nhau. Dung tiên sinh, ông nói có phải không?”

Dung Bách Nghi nói “Đúng là vậy”

Lý Ân Tùng vội la lên “Vậy nơi này ra sao, có tốt không?”

Dương Tử Bình ho khan một tiếng, nói “Mảnh đất này gọi là ”Kinh Thôn Địa“, nằm đối diện sông dài, địa lợi rất tốt, bốn phía không khí ẩm thấp, hai bên hướng đông nam dường như có tử khí xuất hiện.....” .

Dương Tử Bình vừa mới nói đến đây, Lý Ân Tùng đã vui mừng hết cỡ. Lý phu nhân đứng cạnh bên cũng lên tiếng “Nếu chôn ở chỗ này thì con cháu đời sau sẽ như thế nào?”

Dung Bách Nghi nói “Kinh Thôn, Kinh Thôn, danh như ý nghĩa, tài như nước lũ tràn vào cửa, hơn nữa liên miên không dứt, con cháu đời sau sẽ được hưởng phúc”.

Dương Tử Bình cũng nói thêm “Đây là một huyết hiểm thấy, đầu đông cước tây, Lý tiên sinh đừng do dự nữa”

Lý Ân Tùng rất cao hứng, lúc này hắn trông giống một người vừa mua được một món đồ với giá hời nói “Xin hai vị hãy xem xét thêm một chút nữa”

Dương Tử Bình ngạc nhiên nói “Lý tiên sinh, ông muốn thế nào?”

Lý Ân Tùng cười gượng một chút nói “Xin hai vị chớ trách tôi có lòng tham. Nói về tiền tài, Lý gia của tôi không thiếu. Hiện tại với tài sản như vậy thì chỉ sợ con cháu mười tám đời sau xài cũng không hết. Tuy nhiên cho đến giờ tất cả các đời của Lý gia cũng chưa từng xuất hiện qua người có chức vị cao, mặc dù có tài nhưng không có thế, xin hai vị hiểu cho và giúp dùm”.

Dương Tử Bình và Dung Bách Nghi vừa nghe Lý Ân Tùng nói xong, mày liền nhướng lên, một hồi lâu cũng không lên tiếng.

Lý Ân Tùng lại nói “Tôi cũng không có ý nghĩ làm cho con cháu của Lý gia trở thành hoàng đế hay tổng thống gì đó đâu, chỉ mong sao cho con cháu đời sau có thể làm được chức tỉnh trưởng hay tướng quân cũng là thỏa nguyện rồi, không cầu phú nhưng cầu quý”.

Dương Tử Bình và Dung Bách Nghi vẫn yên lặng lắng nghe, vừa nghe hai mắt vừa nhìn về một gò đất ở phía xa. Gò đất này phát ra ánh sáng màu hồng đỏ, ở xung quanh có rất nhiều cây cổ thụ mọc thành vòng tròn, tuy nhiên tất cả các cây cổ thụ đều bị sét đánh qua, nhánh và lá cây cháy đen, tất cả mấy cái cây này đều cao khoảng năm sáu thước.

Lý Ân Tùng thấy hai người không lên tiếng vội hỏi “Chẳng lẽ cũng là một huyết tốt? Nhưng nó có thể giúp cho hậu đại của Lý gia hiển quý không?”

Dương Tử Bình nói “Đâu chỉ hiển quý, quả thực còn hơn nữa, đi, chúng ta đến đó xem cho kỹ”.

Một lúc sau, bốn chiếc kiệu đã đi đến gò đất.

Hai vị phong thủy gia xuống kiệu, lấy ra la bàn rồi xem xét cẩn thận một hồi lâu, sau đó đột nhiên họ cùng thở dài một hơi. Trong lòng Lý Ân Tùng lập tức khẩn trương.

Hai vị phong thủy gia đưa mắt nhìn nhau, sau đó Dung Bách Nghi nói “Ồi, thiên hạ đại loạn”

Dương Tử Bình cũng nói “Nếu không có đại loạn thì làm sao chúng ta có thể phát hiện ra khối huyết địa này?”

Lý Ân Tùng vội hỏi “Lời của hai vị có ý gì?”

Dương Tử Bình nói “Lý tiên sinh, mảnh đất này là nơi huyết khí trong thiên địa tụ tập, sát khí nặng nề, thiên hạ vô song. Ông hãy nhìn mấy cây cổ thụ chung quanh xem, cây nào cũng từng bị sét đánh, nhưng mỗi lần sét đánh vào là huyết khí lại dày thêm một tầng, ta khuyên ông đừng nên chôn cất ở nơi này”.

Lý Ân Tùng vội hỏi “Nếu có thể làm cho con cháu đời sau hiển quý, sát khí có nặng nề hay không thì hình như đâu có liên quan gì”

Lý Ân Tùng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Dung Bách Nghi, có vẻ hy vọng Dung Bách Nghi nói một vài lời tốt đẹp giúp hắn.

Nhưng Dung Bách Nghi lại thở dài nói “Lý tiên sinh, nếu chôn cất tại khối huyết địa này, đời sau sẽ cực kỳ hiển quý, chí cao vô thượng, thiên hạ đều biết...” .

Nghe Dung Bách Nghi nói đến đây, Lý Ân Tùng vui mừng nhảy cẫng lên, sau đó Dung Bách Nghi lại tiếp “Nhưng nơi này sát khí thật sự quá nặng, nếu muốn chôn cất ở đây thì xin Lý tiên sinh nhớ kỹ điều này dùm”.

Lý Ân Tùng gật đầu nói “Xin cứ nói”.

Dung Bách Nghi nói thêm “Chôn cất tại đây chỉ sợ làm cho sinh linh đồ thần”

Lý phu nhân xuất thân từ dòng dõi học thức, bà đứng một bên lên tiếng “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, đó là điều tất nhiên, trừ điều này ra thì còn gì không tốt không tiên sinh?”

Dương Tử Bình và Dung Bách Nghi hai người lại lấy thước đo đạc ở vùng phụ cận, sau đó trở về cuống quít nói “Khí số, thật sự là khí số, Lý tiên sinh nếu có ý muốn chôn cất tại đây thì trước tiên xin nhớ hãy làm việc thiện càng nhiều càng tốt, để tiêu trừ sát khí vô hình”

Lúc này vợ chồng Lý Ân Tùng nghe được lời hai phong thủy gia nói nơi này là phong thủy bảo địa có thể làm cho con cháu đời sau có thể đại đại quý thì dường như cũng không còn quan tâm đến cái gì nữa, ngay cả lời dằn dò của họ cũng không để vào tai. Lý Ân Tùng liền phân phó kiệu phu “Mau mau trở về nhà”

Bốn chiếc kiệu lại di chuyển, đến khi mặt trời lặn đã về tới Lý gia. Đêm đó Lý Ân Tùng làm tiệc khoản đãi hai vị phong thủy gia. Trong buổi tiệc, Lý Ân Tùng gọi sáu đứa con trai của hắn ra để chào hai vị phong thủy gia.

Đứa con lớn nhất của Lý Ân Tùng năm nay đã mười chín tuổi, đứa nhỏ nhất thì vẫn còn đang bú sữa mẹ. Lý Ân Tùng hỏi “Xin mời hai vị giúp xem, trước khi chôn cất cha của ta tại khối huyết địa đó, thì sự đại hiển đại quý sẽ rơi vào đứa con nào của tôi đây?”

Dung Bách Nghi và Dương Tử Bình cẩn thận quan sát sáu đứa con của Lý Ân Tùng nhưng bọn họ cũng không có nói gì. Lý Ân Tùng lần nữa thúc giục, bọn họ mới lên tiếng “Tìm kiếm bảo địa là sở trường của chúng tôi, còn xem tướng thì không phải. Tuy nhiên hãy yên tâm, nhất định trong các con của ông sẽ có người được hiển quý”.

Lý Ân Tùng tìm được huyết tốt rồi trong lòng rất vui mừng, trong buổi tiệc hắn uống rất nhiều, hai vị phong thủy gia cũng uống đến nỗi say mềm, có người diu mới trở về được phòng nghỉ ngơi.

Người diu Dương Tử Bình về phòng là một người kiệu phu, sau khi đặt Dương Tử Bình lên giường, hắn lấy khăn ướt lau mặt rồi đợi cho Dương Tử Bình tỉnh lại, người nọ liền quỳ xuống trước mặt Dương Tử Bình.

Đến lúc này, Dương Tử Bình đột nhiên thấy có người trước mặt mình liền giật mình, vội hỏi “Người đang làm gì đó? Mau đứng lên đi”.

Người kiệu phu vẫn quỳ trên mặt đất nói “Dương tiên sinh, tiểu nhân có một chuyện muốn nhờ, xin tiên sinh đáp ứng cho”

Dương Tử Bình vẫn còn hơi say, cười nói “Ta ngoại trừ xem phong thủy, cái gì cũng không biết, có cái gì có thể giúp ngươi đây”

Người kiệu phu nói “Dương tiên sinh, dựa theo lời của ngài sáng nay về mảnh đất ”Kinh Thôn Địa” đó và lão gia đã không muốn sử dụng nên bỏ trống. Gia đình chúng tôi đời đời đều làm nô bộc, nghèo hèn, bần cùng, cực khổ, nay tôi mạo muội nghĩ phát một chút tài, cầu Dương tiên sinh chỉ điểm cho tiểu nhân”

Lúc này, Dương Tử Bình đã bớt say rất nhiều. Hắn đốt đèn lên rồi mang nó tới gần người kiệu phu đang quỳ trên mặt đất cẩn thận quan sát hắn một lúc lâu, sau đó thở dài một tiếng nói “Đúng là người mang thiên mệnh, ngươi đứng lên, mau đứng lên!”.

Dương Tử Bình vừa nói vừa nâng kiệu phu đứng lên “Mảnh đất ”Kinh Thôn Địa” đó, nếu có chôn cất thì nên chôn vào lúc cuối hoàng hôn hoặc lúc không có ánh mặt trời, nhưng khi chôn thì không cần có quan tài, vì nếu vậy sẽ cản trở tài lộc. Ngươi hãy bao xác cần chôn cất lại trong đêm nay, sau đó đào một cái lỗ chôn xuống, không thể tiết lộ ra, càng không thể nói là ta đã chỉ cho ngươi”

Người kiệu phu nghe xong những lời đó vui mừng vô cùng, lại quỳ xuống dập đầu ba cái rồi đứng lên xoay người đi ra.

Hắn vừa bước tới cửa thì nghe Dương Tử Bình lên tiếng “Vừa rồi ngươi có việc cầu ta, giờ ta cũng có việc cầu ngươi”.

Người kiệu phu quay lại, gật đầu nói “Dương tiên sinh, ta có cái gì có thể giúp được cho tiên sinh?”.

Dương Tử Bình nói “Không phải muốn người giúp đỡ gì nhiều đâu, người phải nhớ kỹ chuyện đêm nay, ngày sau nếu có đại phú thì xin hãy đối đãi tốt với con cháu đời sau của ta”

Người kiêu phu chỉ ngậy ngốc cười nói “Tôi sẽ đại phú? Tôi chỉ muốn mình có thể thoát khỏi thân nô bộc là đã mãn nguyện lắm rồi”

Dương Tử Bình phát phát tay nói “Người đi đi, nhớ kỹ những lời hôm nay, ta đây xin cảm ơn trước thịnh tình của người”.

Người kiêu phu đi ra ngoài, trở về căn phòng tối tăm của hắn dưới chân tường thành, đem thi thể cha hắn đi chôn cất tại mảnh đất kia.

Chuyện này, ngoại trừ hắn và Dương Tử Bình ra, có thể nói không có người thứ ba biết đến.

Ngày hôm sau Lý Ân Tùng mời Dương Tử Bình và Dung Bách Nghi chọn giúp giờ lành, rồi long trọng mang thi hài của cha hắn đến chôn cất tại khối huyết địa sát khí nặng nề kia. Vì sự đại quý của con cháu, hắn cũng không có xây mộ cao sang gì, chỉ là tạo một vòng tường đá vây quanh chỗ chôn cất.

2. Giàu Có Tột Đỉnh Nhờ Phong Thủy

Đào Khải Tuyền là người giàu có nhất Châu Á, trong tay có vô số sản nghiệp giúp cho hắn mỗi ngày thu vào một con số thật lớn. Hắn được mọi người lấy làm đề tài bàn luận và hắn là một người cực kỳ thần bí. Có mấy phóng viên người Mỹ từng viết về cuộc sống của hắn trên báo, nói là hắn có một cuộc sống của đế vương...

Khi ta đi tới trước nơi ở của Đào Khải Tuyền thì ta mới hiểu được mấy phóng viên người Mỹ đó viết thật không sai chút nào.

Xe hơi chạy lên núi, quay đầu lại nhìn thì thấy cả thành phố nằm trong đáy mắt. Chiếc xe hơi chạy một hồi nữa, đưa ta tới trước một cái cổng lớn. Nhìn vào bên trong ta thấy được một cái hồ nước lớn xinh đẹp.

Nước trong cái hồ nhân tạo trong suốt, trên hồ có hai bộ hòn non bộ, từ hòn non bộ nước chảy vào trong hồ. Giữa hai hòn non bộ có một chiếc cầu chín khúc nối liền với một tòa tháp ở giữa hồ. Nước thì trong suốt đến nỗi có thể thấy được hai con cá Kim Long dài khoảng hai thước bơi qua bơi lại.

Xe chạy dọc theo bờ hồ, ta nhìn thấy được một con mương dẫn nước. Đê của con mương toàn làm bằng đá cẩm thạch. Nước trong con mương trước khi chảy vào trong hồ lượn theo kiến trúc thành một vòng như con rồng đang bay.

Cửa chính của tòa nhà có năm bậc thang bằng đá, xe dừng lại ngay trước bậc thềm.

Khi xe dừng lại, một người trung niên mặc đồ tây, khí độ phi phàm bước xuống, tiến đến mở cửa xe mời ta ra ngoài.

Người trung niên liền bắt tay ta, hắn và ta đã từng gặp mặt vài lần trước đó. Hắn hiện tại là một giám đốc điều hành của một ngân hàng lớn nhất nhì trong thành phố, không biết có bao nhiêu người ghen ghét và thiếu nợ tiền của hắn nữa.

Tuy nhiên, tại “cung điện” của Đào Khải Tuyền, hắn chỉ có thể đảm nhiệm chức vụ đón khách mà thôi. Điều này cho thấy Đào Khải Tuyền tài hùng thế lớn như thế nào.

Ta cũng bắt tay với hắn nói “Chào Dương tiên sinh, đã lâu không gặp!”.

Sau đó ta và hắn cùng nhau bước vào đại sảnh.

Vừa bước vào đại sảnh, ta liền ngậy người. Dưới chân là một tấm thảm Ba Tư lớn và dài, trên đó thêu một câu chuyện về “Thập Tự Quân đông chinh”. Nó làm cho ta cơ hồ không nỡ đặt chân lên. Không cần nói cũng biết được đại sảnh xa hoa chừng nào, dùng lời tả quả thật là dư thừa.

Dương tiên sinh nói “Xin mời theo tôi đến đây”

Ta nói “Dương tiên sinh, tôi và Đào tiên sinh chưa từng biết nhau, thật ngĩ không ra là có cái gì để nói. À, ông ta mời tôi đến đây gặp mặt là vì chuyện gì thế?”

Dương tiên sinh cười cười nói “Vệ tiên sinh, thành thật mà nói tôi cũng không biết. Mặc dù tôi có chút quyền lực trong giới ngân hàng, nhưng anh nhất định cũng biết, tôi cũng chỉ là thuộc hạ của người ta mà thôi”

Ta hiểu được lời nói này của hắn là sự thật cho nên cũng không có nói thêm gì. Tòa “cung điện” này mặc dù làm theo kiểu kiến trúc cổ xưa của Trung Quốc nhưng tất cả các thiết bị bên trong đều là đồ hiện đại.

Ta đi theo Dương tiên sinh tới trước một cái cửa có khắc hình hoa đào. Cửa mở ra, bên trong là một phòng khách cực kỳ tráng lệ, ta và Dương tiên sinh cùng nhau bước vào.

Ta vừa muốn ngồi xuống sofa thì cửa tự động khép lại, sau đó ta liền cảm giác được “căn phòng khách” này dường như đang bay lên. Ta đang giật mình thì Dương tiên sinh lên tiếng “Đào tiên sinh chờ anh tại lầu ba”.

Thì ra đây là thang máy, ta lại tưởng nó là phòng khách mới chết chứ.

Cửa thang máy lại mở ra, chúng ta bước ra thì thấy được đang ở một đại sảnh lớn. Bốn bức tường của nó tất cả đều làm bằng thủy tinh, phản chiếu khung cảnh tuyệt đẹp ở ngoài, nhìn hoa cả mắt.

Ta lại bước theo Dương tiên sinh đi tới trước một cánh cửa. Hắn dừng lại, cửa tự động mở ra, sau đó ta liền nghe được một trận âm thanh “Sa sa” vang lên, ta đưa mắt nhìn về phía trước lại tiếp tục gặp người.

Đó là một gian phòng thật lớn, ta phỏng chừng diện tích của nó là khoảng năm trăm mét vuông.

Căn phòng này ta tạm gọi là “phòng trò chơi” bởi vì ở giữa phòng ta nhìn thấy một chiếc xe điện màu đỏ đang chạy vòng vòng trên đường ray, có một người đang ngồi tại đó điều khiển. Người này mặt mày sáng sủa, tinh thần khỏe khoắn, tuổi khoảng trung niên, hắn đang đặt toàn bộ tinh thần vào việc điều khiển chiếc xe.

Đột nhiên hắn dừng xe lại rồi ngẩng đầu lên.

Cho dù hắn không ngẩng đầu thì ta cũng biết hắn là ai rồi.

Hắn chính là người giàu có nổi tiếng thế giới Đào Khải Tuyền.

Hắn cũng không phải là một tên thương nhân tầm thường mà là một người có trình độ cao trong ngành quản lý. Bản thân hắn có đến hai học vị tiến sĩ kinh tế, có thể nói hắn là một trong những nhân vật thiên tài của thế kỷ hai mươi này.

Lúc hắn ngẩng đầu đứng lên, Dương tiên sinh liền bước đến trước mặt hắn nói “Đào tiên sinh, khách đã đến”

Cử chỉ của Đào Khải Tuyền cực kỳ phong độ như là trời sinh ra hắn để cho người khác nịnh nọt hắn vậy. Nghe được lời báo cáo, hắn liền phát phát tay, vị quản lý ngân hàng kia lập tức lui ra phía sau hắn.

Hắn đối với ta rất khách khí, bước tới trước mặt bắt tay cùng ta “Vệ Tư Lý tiên sinh phải không? Ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu”

Ta tự nhiên cũng khách khí một phen, sau khi hắn nói hết những lời khách sáo đó thì tựa hồ không có cái gì để nói nữa. Tiếp đến, Đào Khải Tuyền liền đưa tay chỉ vào món đồ chơi nói “Anh có hứng thú với trò chơi này không? Chúng ta cùng chơi nhé, anh thấy sao?”

Ta còn chưa trả lời thì hắn lại lên tiếng phát biểu “Đừng xem nó là giống như những món đồ chơi thông thường, trong đó rất có đạo lý đấy. Lúc cần nhanh thì phải nhanh, lúc cần chậm thì phải chậm, nếu không nó sẽ chạy ra khỏi đường ray”

Ta vẫn đứng nghe hắn nói mặc dù trong lòng ta không nhin được nhưng ta vẫn cố gắng điều chỉnh nội tâm. Tuy nhiên cho dù trước mặt ta là đại nhân vật Đào Khải Tuyền như hắn, ta cũng không khách khí nói “Đào tiên sinh, anh tốn công sức mời tôi tới đây chỉ để gặp mặt và muốn tôi chơi trò chơi thôi sao?”

Đào Khải Tuyền sững sốt, hiển nhiên hẳn chưa từng nghe người khác nói với hẳn như vậy, thật ra lời nói của ta cũng đã rất khách khí rồi.

Ta thấy hẳn chà chà hai bàn tay, trong khoảng thời gian ngắn dường như là không biết nên trả lời ta như thế nào cho tốt. Dương tiên sinh đứng ở một bên, bất động như tượng không hề thốt một lời nào.

Lúc ấy không khí dường như dừng lại và ta vẫn không lên tiếng. Một nhân vật như Đào Khải Tuyền lại đột nhiên cho mời ta đến gặp mặt, nhất định là có chuyện kỳ quái gì đây. Ta tự nhiên không muốn lãng phí thời gian chơi trò chơi cùng hẳn.

Ta đợi khoảng chừng một phút, Đào Khải Tuyền rốt cục cũng lên tiếng “Anh nói đúng, tôi có chuyện muốn bàn với anh”

“Xin cứ nói” Ta trực tiếp thúc dục.

Đào Khải Tuyền lại xoa xoa hai bàn tay, dường như chuyện muốn nói ra gây khó khăn cho hẳn. Ta không biết có chuyện gì mà khiến cho một đại phú hào như hẳn băng khuâng, hơn nữa ta cùng hẳn cũng chẳng có quan hệ gì, tại sao hẳn lại tìm tới ta?

Trong lúc ta đang có nhiều nghi hoặc, Đào Khải Tuyền nói “Đến đây, vào thư phòng của tôi chúng ta nói chuyện”

Hẳn vừa nói vừa bước về phía thang máy. Cửa của thang máy được điều khiển bằng điện tử, có người bước tới trước cửa thì cửa sẽ tự động mở. Ba người chúng ta bước vào, thang máy chạy lên tới tầng trên cùng. Trên đường đi, ta nhìn thấy xung quanh đều là thủy tinh bao phủ, và ta cũng thấy được một vườn hoa với trên trăm chủng loại hoa lan đang đua nở, tuyệt đẹp.

Sau đó, chúng ta đến thư phòng của Đào Khải Tuyền. Thư phòng của hẳn được bài trí theo kiểu cổ. Chúng ta ngồi xuống cái sofa rộng thùng thình, sau đó Đào Khải Tuyền bấm một cái nút gần đó, ngay lập tức có một chiếc xe đẩy chứa rượu tự động chạy đến.

Khi mỗi người đã cầm ly rượu nơi tay, hẳn đột nhiên hướng ta hỏi một câu “Vệ tiên sinh, anh có tin vào phong thủy không?”

Câu hỏi này không chỉ đột ngột mà nội dung cũng rất kỳ lạ.

Bất luận ta có suy nghĩ như thế nào cũng đoán không ra Đào Khải Tuyền sẽ nói chuyện cùng ta về đề tài có liên quan đến “Phong thủy” cho nên trong khoảng thời gian ngắn, ta còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Ta liền hỏi lại “Anh nói gì?”

“Phong thủy” Đào Khải Tuyền trả lời ta.

Ta vẫn không rõ và trong lòng đang tràn ngập sự nghi hoặc, đồng thời cũng thâm buồn cười, ta nói “Tại sao anh lại hỏi tôi điều này, anh có tin vào nó không?”

Đào Khải Tuyền cũng không có trả lời ta, hẳn chỉ nói “Vệ tiên sinh, ta biết anh đối với những chuyện cổ quái kỳ lạ rất có hứng thú cho nên mới mời anh tới đây”

Ta liền đáp lời hẳn, trong lời nói có pha chút châm chọc “Mời tôi tới đây chỉ để nói chuyện về phong thủy sao?”

Đào Khải Tuyền ngậy người một lúc ngoài dự đoán của ta, sau đó hẳn gật đầu thừa nhận nói “Đúng vậy”

Ta vội hỏi “Đào tiên sinh, tôi sợ là phải khiến cho anh thất vọng rồi, mặc dù tôi đối với những chuyện cổ quái hoang đường rất có hứng thú nhưng tôi cho rằng chuyện phong thủy này đã vượt ra khỏi phạm vi đó rồi, nó không nằm trong phạm vi hứng thú và tri thức của tôi”

Đào Khải Tuyền vội nói “Xin Vệ tiên sinh đừng nóng vội, trước tiên chúng ta không nên đề cập đến phong thủy gây ra chuyện gì, xin anh hãy nghe tôi kể lại một câu chuyện phát sinh vào năm mươi năm trước cái đã”

Ta cười nói “Đào tiên sinh, anh kể chuyện xưa cho tôi nghe, anh không sợ sao. Tôi có trí nhớ rất tốt đấy và sẽ đem nó viết thành truyện phát hành cho độc giả đọc”

Đào Khải Tuyền hào hiệp nói “Đừng lo, anh nói cái gì cũng được, bất quá chỉ xin anh hãy thay đổi tên nhân vật trong câu chuyện là được”

Nếu Đào Khải Tuyền đã nói như vậy thì ta cũng không còn lý do gì để từ chối hẳn, đành phải nghe hẳn kể câu chuyện xảy ra vào năm mươi năm trước.

Hơn nữa trước khi Đào Khải Tuyền muốn kể, ta cũng đã nghi ngờ câu chuyện của hắn nhất định là có liên quan đến phong thủy.

Điều ta nghi ngờ không sai, câu chuyện của Đào Khải Tuyền thật sự là có liên quan đến phong thủy. Câu chuyện bắt đầu từ Lý Ân Tùng, Dương Tử Bình, Dung Bách Nghi đến vùng núi tìm huyết chôn cất người chết.

Ta dùng sự kiên nhẫn ngồi nghe. Cái giúp ta có thể ngồi nghe hết câu chuyện này là cái sofa mềm mại như nhung đang ngồi cùng với ly rượu ngon tuyệt vời trên tay.

Tuy nhiên khi ta nghe xong câu chuyện của Đào Khải Tuyền, ta nhin không được nở một nụ cười rất bất lịch sự.

Đào Khải Tuyền hít một hơi nói “Vệ tiên sinh, xin đừng cười. Câu chuyện ta còn chưa kể xong”

Ta mỉm cười nói “Xin tiếp tục”

Đào Khải Tuyền nói “Vừa rồi ta kể đến cái đêm người khiếu phu cầu xin Dương Tử Bình chỉ điểm, người đó họ Đào và cũng chính là cha của tôi”

Ta thầm giật mình, rồi đưa ánh mắt kỳ quái nhìn Đào Khải Tuyền. Ta còn muốn cười nữa nhưng lại cười không ra tiếng.

Đào Khải Tuyền tiếp tục nói “Bây giờ anh đã hiểu chưa, thi thể được chôn cất tại mảnh đất ”Kinh Thôn Địa” đó là ông nội của tôi”

Ta ngáy người một hồi rồi nói “Tôi hiểu rồi”

Đào Khải Tuyền lại tiếp tục “Sau khi cha tôi đem thi thể của ông nội chôn cất tại đó thì không bao lâu sau, ông ta cùng vài người bạn vượt biển tới Nam Dương. Trước tiên cha tôi xin vào làm công tại một công ty cao su, sau đó chuyển sang làm công cho hãng gỗ. Không tới ba năm, cha tôi đã mở được một công ty và phát triển cho đến ngày hôm nay”

Ta hít một hơi nói “Đào tiên sinh, anh đang nghĩ cha của anh có được sự nghiệp và thành công đều là nhờ vào mảnh đất phong thủy kia mang đến vận may, đúng không?”

Đào Khải Tuyền cũng không có trả lời ta vấn đề này, hắn chỉ nói tiếp “Cha tôi khi còn sống đã từng kể cho tôi nghe chuyện này, ông đã kể không dưới mười lần cho nên tôi nhớ rất kỹ”.

Ta lại hỏi tới “Anh ghi nhớ chuyện này kỹ như vậy nhưng anh có tin vào nó hay không đó mới là vấn đề”

Đào Khải Tuyền bị ta hỏi vậy, mặt hắn đỏ ra trong chốc lát rồi sau đó mới nói “Đúng vậy, tôi rất tin vào chuyện đó”

Ta dụi điều thuốc đang cầm trong tay vào gạt tàn rồi cười nói “Đào tiên sinh, theo tôi được biết thì anh là người có trình độ rất cao”

Đào Khải Tuyền chần chờ một chút rồi đưa tay chỉ Dương tiên sinh nói “Vị Dương tiên sinh này là đời sau của phong thủy gia Dương Tử Bình”

Ta cười nói “À, trong chuyện lệnh tôn đã từng hứa với vị phong thủy gia đó là sẽ chiếu cố đời sau của ông ta”

Đào Khải Tuyền nhú mày nói “Anh dường như hoàn toàn không tin vào chuyện này nhưng chẳng lẽ anh không nghĩ rằng Đào gia chúng tôi có thể giàu có được như hôm nay không phải là một kỳ tích sao?”

Ta nói “Đúng là một kỳ tích nhưng kỳ tích này là do con người sáng tạo ra, không có liên quan gì đến phong thủy cả”

Đào Khải Tuyền nói không ra tiếng, vẻ mặt của Dương tiên sinh đứng cạnh bên dường như cũng không tin, tuy nhiên hắn cũng không có mở miệng, hiển nhiên trước mặt Đào Khải Tuyền hắn rất cẩn thận, không dám phát ngôn bừa bãi.

Ta lại nói “Nếu nói phong thủy thực sự linh nghiệm vậy thì con của Lý Ân Tùng hẳn phải là người trên người, hẳn là ai vậy? Ta nghĩ nếu hắn là nhân vật đại hiển đại quý thì ta hẳn là phải biết tên”

Khi ta nói ra những lời đó, dường như là đánh trúng vào điểm yếu hại của Đào Khải Tuyền. Ông nội của Đào Khải Tuyền được chôn cất trong mảnh đất “Kinh Thôn Địa” khiến cho gia đình hắn giàu nứt đổ đổ vách, vậy thì cha của Lý Ân Tùng được chôn cất tại khối huyệt địa kia, con của hắn lẽ ra cũng đã như ý nguyện của hắn.

Nếu đời sau của Lý Ân Tùng không có xuất hiện nhân vật nào hiển quý vậy thì chuyện phong thủy này tự nhiên sẽ không công mà tự phá.

Lúc ta hỏi xong, ta đặc ý nhìn Đào Khải Tuyền, vênh tai lắng nghe sự trả lời của hắn .

Vẻ mặt của Đào Khải Tuyền rất nghiêm túc, hắn nói “Hôm đó từ núi trở về, Lý Ân Tùng từng gọi tất cả các đứa con của ông ta ra để Dung Bách Nghi và Dương Tử Bình xem tướng, coi thử đứa nào có thể hiển quý. Tuy nhiên hai người họ cũng không có trả lời bởi vì đó là ý trời, người không thể biết. Sau đó, tôi mới biết được người được hiển quý là đứa con trai thứ ba của Lý Ân Tùng”

“Thật không?” Ta nhíu mày hỏi “Hắn là ai vậy?”

Giọng nói của Đào Khải Tuyền trở nên hết sức trầm thấp, hắn nói ra tên của một người.

Bất luận thế nào, ta cũng không cách nào viết ra tên của người này được, vô cùng xin lỗi. Thật ra, hắn hiển cũng không mang họ Lý, hơn nữa cũng không cần phải viết ra vì hắn cùng với chuyện phong thủy này chả có gì quan hệ.

Đó là một người ai cũng đều biết tên, ta dám cá khi nói ra ai cũng sẽ ngạc nhiên mà kêu lên “a” một tiếng.

Lúc đó ta cũng giống như vậy, khi vừa nghe Đào Khải Tuyền nói ra cái tên đó, ta liền lập tức giật mình kêu “a” một tiếng.

Tiếp theo, trong thư phòng cực kỳ yên lặng.

Phàm là người có học lịch sử cận đại, ai cũng có biết người này. Hắn không chỉ đại hiển đại quý mà quả thực hiển quý đến nỗi không thể tưởng tượng.

Đào Khải Tuyền là người đầu tiên phá tan sự yên lặng, hắn nói “Anh nghĩ thế nào, có lẽ anh đang cho rằng đó chỉ là sự trùng hợp”

Ta cười khổ một chút, thật tình mà nói ta không có cách nào trả lời hắn.

Đào Khải Tuyền nói đúng, trong lòng ta chỉ cho đó là sự trùng hợp mà thôi.

Tuy ta nghĩ là trùng hợp nhưng ta lại không có biện pháp nào để giải thích với Đào Khải Tuyền về sự trùng hợp đó!

Đào Khải Tuyền lại nói “Lý gia về sau, tất cả sản nghiệp đều tan thành mây khói. Cả nhà của họ cơ hồ tất cả đều chết, chỉ có duy nhất đứa con mười hai tuổi còn sống tới giờ và trở thành đại nhân vật. Anh biết đó, Lý Ân Tùng cầu cho con cháu đời sau được hiển quý, điều đó đã thật sự xảy ra nhưng những chuyện xảy ra với Lý gia thì hẳn là Lý Ân Tùng không bao giờ ngờ tới”

Hắn lắc đầu, hiển nhiên đang buồn cho tạo hóa trêu người.

Ta cũng ngây người trong chốc lát, rồi mới nói “Được rồi, chuyện trước đã kể xong, bây giờ thế nào?”

Đào Khải Tuyền nói “Anh đối với chuyện này có bao nhiêu hứng thú, sau đó chúng ta đây có thể bàn tiếp. Trước tiên ta cho anh xem một vài bức ảnh” .

Hắn đưa tay lấy ra một cái hộp rất đẹp, sau đó mở ra, lấy mấy tấm ảnh đưa cho ta.

Hắn vừa đưa vừa thuyết minh “Đây là mảnh đất Kinh Thôn Địa, anh xem đi, phong cảnh rất đẹp. Còn tấm này chính là khối huyết địa kia, chung quanh có những cây tùng bị sét đánh, đáng tiếc thời đó không có ảnh màu, nếu không anh sẽ thấy được trên gò đất này phát ra màu đỏ lờ mờ.”

Ta chỉ nhìn qua loa một chút, thành thật mà nói câu chuyện của Đào Khải Tuyền mặc dù nghe như thật nhưng muốn cho ta tin tưởng nơi chôn cất có thể ảnh hưởng đến vận mệnh đời sau thì có chết ta cũng không tin.

Ta cầm mấy tấm ảnh xem thêm một chút rồi tùy tiện nói vài câu, sau đó trả chúng lại cho Đào Khải Tuyền.

Đương nhiên, ta biết Đào Khải Tuyền mời ta đến đây không phải chỉ là kể chuyện cho ta nghe và đưa hình cho ta xem đơn giản như vậy. Ta nghi ngờ hẳn nhất định còn có chuyện nhờ ta.

Và ta đã hạ quyết tâm, khi Đào Khải Tuyền yêu cầu ta làm những chuyện hoang đường liên quan đến phong thủy giống như chuyện đã kể thì ta sẽ không do dự mà từ chối hẳn.

3. Yêu Cầu Hoang Đường

Ta gật đầu nói “Đúng vậy, nếu anh có chuyện gì, xin cứ trực tiếp nói ra, ta thích người mau lẹ và thẳng thắn, không thích đoán già đoán non”

Đào Khải Tuyền nói “Được, Vệ tiên sinh, ta chuẩn bị mời anh đến quê hương của ta một chuyến để thay ta làm một chuyện”

Ta liền nhíu mày khi nghe Đào Khải Tuyền nói ra yêu cầu của hắn, nó thật sự nằm ngoài dự đoán của ta. Quê hương của hắn đúng là cái nơi phong thủy bảo địa kia và cũng là quê hương của đứa con thứ của Lý Ân Tùng, một nhân vật trọng yếu trong chính quyền.

Tại sao hắn lại phải thuê người đi đến quê hương của hắn? Chẳng lẽ là hắn muốn cùng đối phương hợp tác điều gì?

Tuy nhiên không phải là không có khả năng, cho dù hắn có cố ý cùng đối phương hợp tác đi chăng nữa thì ta cũng tuyệt không phải là đối tượng thích hợp để hắn chọn, dưới quyền của hắn có vô số nhân tài, tại sao lại chọn ta?

Điều này làm cho ta nhíu mày suy nghĩ mông lung, trong khoảng thời gian ngắn ta thật không thể đoán ra tâm ý của hắn.

Đào Khải Tuyền lần nữa thanh minh đây là “chuyện cá nhân của hắn”, mặc dù lời này đã tiêu trừ một ít nghi hoặc trong lòng ta nhưng ta vẫn không rõ nên ta liền hỏi “Đào tiên sinh, dưới quyền của ông có vô số nhân tài, nếu ông có chuyện quan trọng, tại sao lại không phái bọn họ đi làm?”

Đào Khải Tuyền nói “Tôi phải tìm một người không có quan hệ gì với tôi cả để làm chuyện này. Tôi tuyệt không muốn có người nào biết gì về quê hương của tôi vì tôi muốn thực hiện chuyện này một cách bí mật, càng ít người biết càng tốt”

Ta lại hỏi “Vậy tại sao lại chọn tôi?”

Đào Khải Tuyền nhìn ta, trong ánh mắt của hắn dường như phát ra một lực lượng kỳ lạ chấn nhiếp người. Phàm là thương nhân thành đạt đều có loại ánh mắt này, nó giúp cho bọn họ dễ dàng thuyết phục người khác giúp đỡ chuyện họ muốn làm.

Sau đó, hắn nói “Vệ tiên sinh, tôi đã nghe qua rất nhiều câu chuyện về anh và cũng biết rõ anh là người có đủ cơ trí để ứng phó hết thảy mọi biến hóa, hơn nữa anh lại biết rất nhiều thủ ngữ, thậm chí ngay cả thủ ngữ tại quê hương của tôi anh nói cũng rất khá”

Ta thở dài nói “Chuyện này quả thật giống chuyện cười quá, anh hẳn cũng biết quê hương của anh bây giờ hiện đang nằm trong sự thống trị của một chính quyền kinh khủng, nếu một người lạ mặt xuất hiện tại đó chỉ sợ không đầy năm phút thì đã bị dân binh gô cổ”

Đào Khải Tuyền nói “Cho nên ta mới chọn một người cơ trí như anh, và chuyện này chỉ do một mình anh đơn phương giải quyết thôi, cho dù có việc gì xảy ra tôi cũng không khả năng giúp đỡ, anh hiểu cho, hết thấy đều nhờ vào anh”

Ta cười nói “Đào tiên sinh, dường như tôi chưa hề đáp ứng yêu cầu của anh, tôi -”.

Đào Khải Tuyền đột nhiên ngắt lời ta nói “Tôi yêu cầu anh giúp đỡ là rất tin tưởng ở anh. Chỉ cần anh có thể giúp ta giải quyết chuyện này, sau khi xong việc anh có thể đưa ra bất cứ yêu cầu gì. Anh có thể chọn lấy một trong những tiểu đảo của tôi tại Nam Thái Bình Dương hoặc là chọn lấy một cái ngân hàng tại Hong Kong,... tùy anh chọn, không biết thù lao như vậy có làm hài lòng anh không?”

Một tiểu đảo tại Nam Thái Bình Dương hoặc một ngân hàng tại Hong Kong, thù lao như vậy đối với bất luận kẻ nào mà nói đều là một hấp dẫn thật lớn nhưng ta lại lắc đầu.

Ta biết nếu ta giúp hắn thì kết quả chỉ có thể là bị bắt và được gán cho cái tội danh đặc vụ, hơn nữa sau đó sẽ bị đưa đến vùng có nhiệt độ âm từ không đến bốn mươi độ để làm khổ sai. Ta không phải “siêu nhân” để có thể thoát được ra khỏi đó mà đi phơi nắng tại “tiểu đảo ở Nam thái bình dương”, cơ hội hầu như không có.

Ta nói “Thành thật xin lỗi, Đào tiên sinh, anh hãy chọn người khác đi, chỉ cần một nửa ngân hàng thôi thì sẽ có hơn ngàn người nguyện ý giúp anh”

Đào Khải Tuyền cười khổ nói “Khó khăn chính là ở chỗ này, có hơn ngàn người nguyện ý đi làm nhưng tôi lại không muốn, phải có một người như anh đây thì mới có thể hoàn thành được việc này”

Ta có ý đùa hắn liền nói “Anh không phải cần một người giống tôi, người anh cần hẳn phải là thần tiên hoặc siêu nhân, nếu không thì chuyện này không thể hoàn thành”

Đào Khải Tuyền đúng là một đại nhân vật, trong cuộc sống thường ngày của hắn thật chẳng có người nào dám trêu chọc hắn như vậy cho nên hắn có chút tức giận, nói “Vệ tiên sinh, anh có thể cự tuyệt yêu cầu của tôi nhưng anh không thể giễu cợt tôi như thế”

Ta thấy hắn nói rất nghiêm túc, ta cũng biết việc gặp mặt của chúng ta đến đây là kết thúc.

Ta đứng lên, thu lại nụ cười nói “Rất xin lỗi, Đào tiên sinh, xin hãy bỏ qua cho tôi, tôi là một người rất tùy tiện. Tôi biết anh nhất định rất buồn, xin tạm biệt vậy”

Đào Khải Tuyền “hừ” một tiếng, ra lệnh “Giúp ta tiễn Vệ tiên sinh”

Dương tiên sinh vẫn đứng yên từ đầu đến giờ và chưa từng lên tiếng, khi nghe được lời nói này hắn mới đáp một tiếng “Vâng”

Ta bước về phía cửa, Dương tiên sinh cũng theo sát bên người ta. Cửa tự động mở, ta liền rời khỏi, sau đó đi đến trước thang máy. Cho đến khi vào tron thang máy, Dương tiên sinh mới lên tiếng “Vệ tiên sinh, anh có điều không biết, đây là lần đầu tiên tôi thấy ông ta cầu người khác giúp đỡ”

Ta nhún vai, tỏ vẻ mặc kệ hắn.

Dương tiên sinh lại nói “Ông ta thật sự rất cần có anh giúp đỡ nhưng anh lại cự tuyệt”

Ta nói “Hắn có tiền thì có cái gì làm không được chứ? Hắn chỉ cần xuất tiền ra thì cho dù là ai cũng sẵn lòng giúp đỡ hắn thôi”

Dương tiên sinh cũng không nói gì thêm, chỉ là cười khổ và thở dài. Nhìn thấy hắn với cái bộ dáng buồn bã ấy, ta cũng cảm thấy buồn cười.

Ra đến bên ngoài, lúc ngồi vào xe ta mới chợt nhớ lại chuyện vừa rồi. Ta vừa nghe được Đào Khải Tuyền muốn ta đi đến quê hương của hắn thì ta đã cự tuyệt, về phần hắn muốn ta đi làm cái gì, ta vẫn chưa biết.

Tuy nhiên với tình hình diễn ra như vậy thì ta đương nhiên không thể lại bước xuống xe mà đi hỏi người ta.

Hơn nữa, cho dù ta có hỏi thì Đào Khải Tuyền cũng nhất định không chịu trả lời cho nên ta không thể làm gì khác hơn là mang theo nghi vấn rời đi cung điện của Đào Khải Tuyền.

Khi ta về đến nhà, ta liền suy nghĩ về chuyện giữa ta và Đào Khải Tuyền gặp mặt.

Ba ngày trôi qua.

Ta suy nghĩ hoài vẫn không thấy có khả năng hoàn thành chuyện này. Ta không phải người am hiểu phong thủy, tất cả mọi thứ ta am hiểu chỉ là dựa vào khoa học. Ta đối hết thấy đều hoài nghi nhưng đó cũng là dựa trên quan điểm khoa học mà hoài nghi. Ta thậm chí không tin trên thế giới này có cái gì tên phong thủy. Xem ra trước khi gặp ta, Đào Khải Tuyền đã điều tra về ta rồi. Tại sao hắn biết rõ mà vẫn còn tìm đến ta?

Vấn đề này đã vây khốn ta hơn ba ngày bởi vì Đào Khải Tuyền không phải là một người bình thường. Hắn nhất định có chuyện cực kỳ quan trọng muốn ta giúp hắn cho nên hiện giờ lòng hiếu kỳ của ta lại dâng lên mãnh liệt, muốn biết cái chuyện hắn cần ta giúp đỡ là gì.

Tuy nhiên đến ngày thứ ba, ta thôi không suy nghĩ nữa bởi vì ta biết dù có nghĩ cũng nghĩ không ra.

Ta liền cho chuyện này vào quên lãng.

Khoảng hơn hai mươi ngày sau khi ta và Đào Khải Tuyền gặp mặt. Ngày đó, trời mưa tầm tã cả ngày. Khi ta đang ngồi ở ban công thưởng thức cảnh mưa rơi thì ta nghe được tiếng chuông cửa vang lên, sau đó lão Thái giúp việc đi tới nói cho ta biết “Có một vị gọi là Đào Khải Tuyền muốn gặp mặt ông”

Bằng hữu của ta đến thăm cũng không phải chuyện gì kỳ lạ, ta thuận miệng nói “Mời anh ta vào đây”

Lão Thái đáp lời rồi rời đi, chỉ chốc lát đã quay trở lại. Ta nghe được có người gọi ta “Vệ tiên sinh”.

Người tới tìm ta đại đa số đều là bằng hữu thân thiết, mà thân thiết thì tuyệt sẽ không gọi ta là “Vệ tiên sinh”, cho nên ta kinh ngạc quay đầu lại nhìn, lúc nhìn thấy hắn ta càng thêm kinh ngạc.

Đứng trước mặt ta là Đào Khải Tuyền.

Nhân vật mà ngay cả nguyên thủ quốc gia muốn mời cũng khó lại đích thân đến nhà của ta.

Trong phút chốc, trong lòng ta dâng lên nhiều nghi hoặc, đồng thời ta cũng lập tức nghĩ đến cái vấn đề ta đã suy nghĩ trước kia, nếu không thì làm sao hắn có thể đích thân tới nơi chật hẹp này?

Ta đứng lên nói “Đào tiên sinh, thật bất ngờ quá”

Đào Khải Tuyền cũng không nói gì thêm, hắn chỉ đưa tay kéo một chiếc ghế đến rồi ngồi xuống. Ta nhìn hắn một hồi lâu, hắn mới lên tiếng “Chỉ còn sáu ngày nữa thôi”

Ta nghe hắn nói xong câu “Chỉ còn sáu ngày nữa thôi”, trong lòng rất ngạc nhiên không biết hắn muốn nói cái gì?

Ta vẫn nhìn hắn, hắn lại nói “Chuyện đầu tiên đã ứng nghiệm rồi, một mỏ dầu tại Ấn Độ của tôi phát hỏa, các chuyên gia xem xét qua nói rằng mỏ dầu bốc hỏa đó trong vòng một tháng không có cách nào cứu chữa, và họ cũng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân”

Đào Khải Tuyền lại tiếp “Mười phút trước, tôi nhận được điện báo, một đối tác của tôi là chính trị viên đã mất thế. Người thay thế hắn là một tên luôn chống đối với tôi. Hắn có thể thực hiện âm mưu lấy hết tài sản của tôi tại đó”

Ta nhú mày nhìn vị đại nhân vật này, thấy bộ dáng phiền não của hắn, trong lòng ta thật sự buồn cười.

Một người sở hữu quá nhiều của cải thật sự cũng không phải là chuyện hạnh phúc gì. Giống như chuyện bạn cho đứa trẻ một trái táo, nó sẽ mỉm cười, cho nó hai trái táo, nó sẽ vui mừng nhảy cẫng lên, nhưng nếu cho nó ba trái, vì nó có hai tay cầm và không thể cầm lấy trái thứ ba, nó sẽ khóc thét lên.

Ta lắc đầu nói “Đối với những điều anh nói, mỏ dầu bị cháy hay là mất đi một thế lực hợp tác kinh tế tại một quốc gia, thì dường như chả có gì tổn thất đối với anh”

Đào Khải Tuyền nhìn chăm chăm vào ta. Ta nhìn thấy mặt của hắn giống như là đang trúng tà, hắn nói “Không, tôi biết đó chỉ là dấu hiệu báo trước mà thôi. Kết thúc rồi, không biết bao lâu nữa đây, tất cả đều kết thúc rồi”

Ta nghe được hắn nói như vậy, trong lòng cũng lấy làm kinh hãi.

Bởi vì hắn nói rất nghiêm túc, rất thật, quyết không giống là đang nói đùa, hơn nữa, tay hắn còn đang run run khi nói.

Cái câu “Kết thúc rồi” của hắn thật sự là bất luận kẻ nào nghe được cũng không khỏi giật mình. Sự nghiệp của hắn khổng lồ như thế thì làm sao mà “kết thúc” trong một thời gian ngắn được?

Ta thật lòng nghĩ không ra được điều gì làm cho hắn bị quan đến thế. Sự thật mà nói, nếu một người chịu không nổi đả kích, gặp chuyện liền bị quan thất vọng như vậy thì thật khó tưởng tượng hắn dựa vào cái gì mà tạo được một sự nghiệp khổng lồ như thế.

Ta nhìn Đào Khải Tuyền. Trong khoảng thời gian ngắn ta thật sự không biết nên hỏi thế nào cho tốt nữa.

Đào Khải Tuyền lại lẩm bẩm “Họ nói không sai, năm mươi năm, chỉ có năm mươi năm mà thôi, sau đó mọi sự sẽ kết thúc”

Ta ngày càng cảm thấy kỳ lạ, trong tình huống như vậy, ta nhin không được liền hỏi “Anh nói năm mươi năm là sao?”

Bộ dáng của Đào Khải Tuyền hết sức uể oải lên tiếng “Anh có nhớ là tôi đã kể cho anh nghe về hai người phong thủy gia không?”

Ta liền đáp “Nhớ, một người gọi là Dương Tử Bính, một người là Dung Bách Nghi, có đúng không?”

Đào Khải Tuyền gật đầu nói “Đúng vậy”

Ta hỏi tiếp “Mỏ dầu tại Ấn Độ bị cháy thì liên quan gì tới họ?”

Ta thật sự không có cách nào nhin mà không phát ra mấy lời kích hắn bởi vì đối với mấy tên phong thủy gia ta không có cảm tình.

Nhưng Đào Khải Tuyền lại nghiêm túc nói “Họ nói đúng. Khi cha ta trở nên giàu có tại Nam Dương đã từng trở về gặp hai người họ để cảm tạ, và mời họ tới xem xét mộ phần của ông nội tôi thêm lần nữa”

Ta nói “À, mảnh đất Kinh Thôn Địa phải không?”

Hắn gật đầu rồi tiếp tục kể “Sau khi họ xem xét lần đó thì đều nhất trí cho rằng mảnh đất Kinh Thôn Địa này chỉ có năm mươi năm thời vận. Trong năm mươi năm đó có thể đại phát tài, nhưng sau năm mươi năm bất luận có phát tài như thế nào chẳng nữa thì trong thời gian ngắn tài cũng tan thành mây khói”

Ta ngây người nói “Vừa rồi anh nói chỉ còn sáu ngày nữa, đó có phải ám chỉ đã đến thời hạn năm mươi năm không?”

Đào Khải Tuyền nói “Đúng vậy, sáu ngày nữa chính là hết cái hạn năm mươi năm. Sự nghiệp của tôi bắt đầu có dấu hiệu biến mất, tôi thật không dám tưởng tượng tương lai sẽ ra sao nữa”

Hắn nói đến đây thì dừng lại một chút, sau đó tiếp “Vệ tiên sinh, tôi không thể mất hết, thật sự không thể.”

Ta cảm thấy vừa thương cảm vừa buồn cười. Tên này thật sự là người quá mê tín phong thủy. Khi hắn nói mấy câu cuối cùng thì giọng hắn run run, giống như gặp ma quỷ vậy.

Ta liền nói “Đào tiên sinh, nếu anh thật sự tin tưởng miếng đất xa cả ngàn cây số đó có ảnh hưởng trực tiếp đến sự nghiệp của anh, vậy thì anh hãy mời mấy vị phong thủy gia đến đó giúp đỡ đi. Theo ta nghĩ, nếu anh chịu bỏ chút tiền thì nhất định sẽ có phương pháp cứu vãn...”

Ta vốn còn muốn nói tiếp “Ví dụ như đặt trong phòng ngủ một cái gương” nhưng ta nhìn thấy cái bộ dáng phiền phiền não não của hắn, ta hiểu được nếu nói như vậy thì sẽ đả kích hắn thêm nữa cho nên ta không có nói tiếp.

Đào Khải Tuyền nói “Dương Tử Bình và Dung Bách Nghi có chỉ dạy cho cha tôi, họ nói rằng trước khi đến hạn năm mươi năm thì nhất định phải đem hài cốt của ông nội tôi rời khỏi nơi đó. Mảnh đất đó chỉ có thời vận năm mươi năm, khi có người chôn cất tại đó thì năm mươi năm sau phong thủy sẽ chuyển biến, ”Kinh Thôn Địa” sẽ biến thành “Bách Bại Địa”, đem hài cốt của ông nội tôi rời khỏi nơi đó là biện pháp cứu vãn duy nhất”

Ta đứng lên, trong thời gian ngắn thật sự là một câu cũng nói không nên lời.

Qua một hồi lâu, ta mới tức giận nói mấy câu “Đào tiên sinh, lần trước anh cùng ta gặp mặt, muốn ta đi đến quê hương của anh, nguyên nhân là muốn ta đem hài cốt của ông nội anh mang đi”

Đào Khải Tuyền vội nói “Đúng vậy, anh có đáp ứng không?”

Ta thật sự chịu hết nổi liền lớn tiếng trách cứ hằn “Anh đừng có nằm mộng nữa, ta quyết sẽ không đi làm cái loại chuyện hoang đường như thế đâu”

Khi nghe được lời cự tuyệt kiên quyết của ta, Đào Khải Tuyền trông giống như một tội nhân nghe được phán án tử hình, ngơ ngác bất động ngồi đó.

Ta cũng không cảm thấy việc từ chối của ta có cái gì không đúng, nhưng ta cảm thấy thái độ của ta có hơi quá mức một chút cho nên ta liền nói “Tôi không đi thì anh cũng có thể tìm người khác thay thế mà”

Đào Khải Tuyền cúi đầu, một hồi lâu mới ngẩng lên nói “Trước sau tôi đã phái ba người đi rồi. Hai người bị bắt giam không có tin tức. Gần đây tôi có phái đi một người nữa, đó là trước khi gặp mặt anh một ngày”

Ta nói “Vậy người đó có hoàn thành nhiệm vụ không? Chỉ cần đến được nơi đó an toàn thì hoàn thành nhiệm vụ có cái gì khó khăn đâu?”

Đào Khải Tuyền cười khổ nói “Anh nghĩ mọi chuyện dễ dàng quá. Tên đó báo về là trên mảnh đất chôn cất ông nội tôi hiện có một đồn quân đội xây ngay trên đó, ngay cả đường lên núi đầu đầu cũng là binh lính”

Ta ngây người một hồi lâu, nói “Thật là... chuyện này nghe có vẻ giống chuyện thần thoại nghìn lẻ một đêm quá”

Đào Khải Tuyền nói “Không có gì lạ đâu. Bọn chúng muốn phát triển kinh tế tại Châu Á này nhưng gặp phải rào cản lớn là tôi. Chúng muốn thấy tôi thất bại. Tôi có thất bại thì chúng mới có thể thành công. Bọn chúng nhất định cũng biết chuyện phong thủy chuyển biến cho nên không cho phép mang hài cốt của ông nội ta ra khỏi đó”

Nghe đến đó, ta thật sự là nhịn hết nổi.

Ta cười lớn, cười đến chảy nước mắt. Sau đó, ta ngồi xuống ghế, vẫn cứ cười.

Đào Khải Tuyền tức giận nhìn ta, hét “Đừng cười nữa, đừng cười nữa”

Nếu hiện giờ ta là người điên thì nhất định ta vẫn tiếp tục cười nên ta dừng và lớn tiếng nói “Đào tiên sinh, anh đừng quên, bọn chúng cũng là những người tin vào thuyết duy vật. Chẳng lẽ bọn chúng lại tin vào cái chuyện phong thủy hoang đường có thể làm cho anh thất bại sao?”

Đào Khải Tuyền lắc đầu nói “Phàm là người Trung Quốc thì đều không thể thoát khỏi tầm ảnh hưởng của phong thủy. Ai cũng tin tưởng nhân quả tuần hoàn, dù quyền thế to lớn thế nào cũng không cản được. Chẳng phải cả hai đứa con trai của tên đó, một chết một phát điên sao? Hơn nữa, nếu không phải là tổ tiên hắc chôn ở mảnh huyết địa kia thì hắc có ngày hôm nay sao?”

Đào Khải Tuyền nói xong, ta vốn lại muốn cười nhưng trong lúc đó, ta đột nhiên không cảm thấy muốn cười nữa vì hiện tại ta đã cảm thấy được chuyện này cực kỳ nghiêm trọng.

Đào Khải Tuyền có trong tay một sự nghiệp khổng lồ, căn cơ kinh tế thâm hậu, hắc nếu nói “kết thúc” vậy thì đối với cả kinh tế Châu Á, thậm chí cả kinh tế toàn thế giới đều có ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, hiển nhiên là những ảnh hưởng xấu.

Đặc biệt khi hắc thất bại, đối phương sẽ nhân cơ hội này quật khởi, vậy ảnh hưởng xấu sẽ càng tăng lên. Không ngờ một chuyện phong thủy lại có thể làm cho cả chính trị và kinh tế Châu Á biến loạn!

Về mặt ta lúc này hết sức nghiêm túc, đưa mắt nhìn Đào Khải Tuyền. Hắn là người tin vào phong thủy, nếu không thì thần tình của hắn không thể thất thường và khấn trương như vậy.

Tuy nhiên đối phương nếu biết chuyện này, vậy có thể lợi dụng nó để tấn công hắn!

Đào Khải Tuyền điều hành một sự nghiệp khổng lồ và cũng chỉ có duy nhất một mình hắn. Nếu muốn cho sự nghiệp của hắn sụp đổ thì chỉ cần tấn công vào hắn là xong, đó cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì. Ta bây giờ bắt đầu tin tưởng vào việc quân đội và dân binh bao vây mộ phần của ông nội hắn là vì sao rồi!

Bởi vì khi tới cái thời hạn năm mươi năm kia, chỉ cần hài cốt của ông nội Đào Khải Tuyền vẫn còn nằm trong mảnh đất đó thì tinh thần của Đào Khải Tuyền sẽ suy đổ, đối phương sẽ có một cơ hội cực tốt!

Ta muốn đem chuyện này giải thích với hắn, tuy nhiên ta thấy tên cố chấp Đào Khải Tuyền này mê tín thành ngu rồi, cho dù ta có nói như thế nào thì hắn đều sẽ không tin tưởng.

Trong phút chốc ta thay đổi chủ ý, ta nói “Được rồi, Đào tiên sinh, nếu chuyện nghiêm trọng như vậy thì tôi có thể giúp anh. Tôi nghĩ anh rất tin tưởng vào tôi, tôi cũng sẽ không phụ lòng anh. Cho dù đối phương có nhiều sư đoàn ở đó, tôi cũng sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ anh yêu cầu”

Đào Khải Tuyền nghe được lời của ta xong, hắn cảm kích tới rơi nước mắt, điều này làm ta thật sự khó quên.

Hắn nắm chặt lấy tay của ta, nói như sáo “Thật tốt quá, thật tốt quá. Khi anh giúp tôi làm xong chuyện này, bất luận là anh muốn cái gì tôi đều có thể cho anh”

Ta cười nói “Đợi làm xong thì hãy nói vậy, hơn nữa tôi nghĩ chỉ còn có sáu ngày nữa mà thôi, thời gian không còn nhiều nữa. Tôi quyết định ngày mai sẽ lên đường, anh đừng nói với bất kỳ kẻ nào chuyện này nhé”.

Ta lại dặn dò thêm lần nữa “Anh đừng kể với bất kỳ kẻ nào, ngay cả người thân tín nhất của anh cũng phải giữ kín, nhớ nhé”

Ta sờ dĩ dặn dò lần nữa là muốn hắn giữ bí mật. Ta hoài nghi trong các nhân vật quan trọng bên cạnh của hắn nhất định có người đã bị đối phương mua chuộc, nếu không thì làm sao đối phương có thể biết được hắn mê tín phong thủy như thế, không có khả năng tìm được nhược điểm của hắn.

Đào Khải Tuyền cảm ơn ta rồi rít ròi rời đi, tuy nhiên trong lòng ta chỉ cảm thấy buồn cười, hắn vừa đi khỏi thì ta cũng cười lớn.

Nếu ta mà thật sự đi đến nơi đó quật mộ người chết thì người điên chính là ta.

Đương nhiên, vừa rồi ta đáp ứng yêu cầu Đào Khải Tuyền chỉ là gạt hắn thôi. Hơn nữa, trong lòng ta cảm giác lúc này ta không có gạt người mà là giúp người.

Mặc dù ta đang gạt hắn nhưng sự thật là ta đang giúp hắn. Ta làm cho hắn tin tưởng là hài cốt của ông nội hắn đã được mang ra khỏi mảnh đất “Kinh Thôn Địa” kia thì tinh thần hắn sẽ không còn suy sụp nữa. Một mỗ dầu cháy và một đối tác kinh tế về cơ bản không đủ để kích oạt nhân vật như hắn.

Tuy nhiên điều ta phải làm là ngày mai phải khởi hành và ta sẽ phải cải trang, sau đó báo cho một ít bằng hữu rằng ta sẽ đi xa. Tiếp đến là tìm một chỗ ở tạm cho đến cái ngày thời hạn năm mươi năm kia.

Ta cũng muốn ở lì tại nhà cho khỏe nhưng ta lo lắng Đào Khải Tuyền có thể âm thầm điều tra ta có đi hay không, cho nên không thể nào ở lì tại nhà được.

Khi hắn tin rằng ta đã đi, hắn sẽ an tâm mà chờ đợi. Qua sáu ngày ta sẽ xuất hiện và sẽ báo cáo kết quả với hắn khiến cho hắn hài lòng và tin tưởng. Đối với ta mà nói đây quả thực là một chuyện cực kỳ dễ dàng.

Cho nên, đêm đó ta dành thời gian suy nghĩ là sáu ngày này ta sẽ ở đâu. Hiển nhiên là phải tìm một chỗ ít người qua lại, không thể để người khác nhìn thấy ta, nếu không sẽ không ổn.

Một lúc sau ta đã có ý tưởng, ta quyết định đi câu cá tại một điểm du lịch vùng quê. Nơi đó phong cảnh rất đẹp và cũng rất ít người đến vào mùa này.

Vừa câu cá vừa làm đại sự cho Đào Khải Tuyền, thật là một việc nhất tiễn song điều.

Đêm đó, ta chuẩn bị hành trang, chuẩn bị đầy đủ dụng cụ câu cá. Xong ta trở lại giường đọc sách. Ta có thói quen ngủ rất khuya. Khi ta đã đọc được một vài trang sách thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Ta liền nhấc ống nghe lên thì nghe được bên đầu kia phát ra một giọng nam rất mơ hồ “Vệ Tư Lý tiên sinh phải không?”

Ta không thích cái giọng nói này chút nào cho nên lúc ấy ta hơi nóng nói lớn “Tôi đây, ông là ai?”

Tên đó cũng không trả lời câu hỏi của ta, hắn chỉ nói “Nể mặt anh, ta cho anh cơ hội, bây giờ hãy đến gặp ta”

Giọng nói làm cho ta chán ghét đến cực độ, ta lạnh lùng trả lời “Xin lỗi, tôi không quen ông”

Ta không đợi đối phương kịp phản ứng, liền cúp điện thoại. Tuy nhiên không được nửa phút sau, điện thoại lại reo lên. Ta có chút nổi giận, đưa tay nhấc ống nghe quát “Tôi nói rồi, tôi không muốn gặp loại người như ông”

Giọng bên kia vang lên “Anh biết ta là ai sao?”.

Ta ngây người một chút, tên kia nói đúng, ta thật sự không biết hắn là ai.

4. Tiến Vào Nơi Diên Cuồng

Tuy nhiên tên kia lại không trả lời câu hỏi của ta, hắn chỉ nói “Vệ tiên sinh, ta biết ngày mai anh phải đi xa để giúp làm một việc cho người khác”

Ta vốn muốn cúp điện thoại lần nữa nhưng khi nghe được đối phương vừa nói mấy lời đó, ta liền ngạc nhiên.

Việc ta muốn đi xa để giúp người khác làm việc có thể nói là ngoại trừ ta và Đào Khải Tuyền ra, quyết không có người ba người biết được. Ta cũng đã từng dặn dò Đào Khải Tuyền là đừng bao giờ đem chuyện này kể cho bất cứ người nào. Với Đào Khải Tuyền thì chuyện này rất quan trọng với hắn nên hắn tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai. Tuy nhiên tại sao tên này lại biết được?

Ta và Đào Khải Tuyền vừa mới chia tay khoảng mấy tiếng mà thôi, tại sao hắn lại biết được thông tin nhanh như thế?

Ta ngạc nhiên đến nỗi ngây dại thốt không thành tiếng, đối phương cũng không lên tiếng, qua một hồi lâu, ta mới nói “Vậy thì sao?”

Hắn nói “Vẫn là lời trước đây ta nói với anh, nể mặt anh, ta cho anh gặp mặt ta”

Ta cười lạnh “Sao giống một lời uy hiếp quá vậy? Ta không thích người khác uy hiếp”

Hắn trả lời “Người khác tự nhiên không thể nhưng ta có thể. Vệ tiên sinh, nơi anh muốn đến cũng là nơi mà ta được phái đi công tác đó”

Lời của hắn một chút ta cũng không hiểu.

Tuy nhiên trong nháy mắt ta hiểu ra, cả người ta cơ hồ nhảy dựng lên.

Chuyện giữa ta và Đào Khải Tuyền bàn bạc đã bị lộ ra ngoài, hơn nữa gián điệp của đối phương cũng đã hay tin.

Hắn lại nói “Hãy tin tưởng ở ta, đây hoàn toàn là thiện ý”

Ta nghĩ nếu đối phương đã biết chuyện thì xem ra ta không đi gặp hắn là không được. Mặc dù đối phương vẫn không có chỗ nào có thể uy hiếp được ta nhưng chúng xuất hiện đã giáng cho kế hoạch của ta một đòn trí mạng.

Ta vốn căn bản không cần phải đi đâu cả vì chỉ cần có thể qua mặt được Đào Khải Tuyền là mọi việc êm xuôi.

Tuy nhiên khi đối phương biết được ta đã đáp ứng giúp Đào Khải Tuyền thì ta đã không thể qua mặt Đào Khải Tuyền được nữa rồi. Vì khi ta làm vậy thì đối phương nhất định sẽ phát thông tin thông báo cho Đào Khải Tuyền rằng ta không hề đến quê hương của hắn.

“Thật đáng chết, con bà Đào Khải Tuyền! Ta đã dặn đừng có nói cho ai biết mà không nghe.” Ta thầm chửi một câu

Ta đoán có thể người thân cận ở bên cạnh Đào Khải Tuyền nhất định đã bị đối phương mua chuộc rồi.

Hắn vẫn im lặng chờ ta cho đến khi ta lên tiếng “Được, chúng ta gặp ở đâu?”

Hắn liền đáp “Anh biết hộp đêm Ngọc Lan không?”

Ta nói “Tại sao lại phải gặp mặt tại nơi ồn ào đó?”

Hắn cười nói “Đó là nơi tốt nhất đấy, vì quá ồn nên khi chúng ta nói chuyện với nhau sẽ không có người nào có thể nghe lén được. Hẹn gặp anh nửa tiếng sau”

Ta nói “Ông là ai, ta không biết ông thì làm sao có thể gặp được?”

“Đừng lo,” Hắn nói “ta biết anh là đủ”. Hắn nói xong liền cúp điện thoại, ta cũng chậm rãi đặt ống nghe xuống, sau đó thay quần áo rồi lái xe đi.

Ta đi vào hộp đêm Ngọc Lan, sau đó đứng tại cửa quan sát một chút, chờ hắn tới.

Không bao lâu sau thì có một người bồi bàn đi tới trước mặt ta hỏi “Xin hỏi có phải là Vệ tiên sinh?”

Ta gật đầu, tên bồi bàn liền đưa tay chỉ “Bạn của anh đang ngồi ở bên kia”

Ta nhìn về phía hắn chỉ thì thấy tại một cái bàn tròn nhỏ có một người đứng lên vẫy tay ra hiệu cho ta.

Dưới ánh đèn mờ ảo của hộp đêm, ta tự nhiên không cách nào thấy rõ hình dáng của hắn.

Ta liền bước về phía hắn, khi tới trước mặt hắn, ta liền ngạc nhiên.

Hắn không thể nói là người quen nhưng cũng đã gặp mặt mấy lần, tính luôn cả lần này là lần thứ năm. Người này có thể nói là một phóng viên, cây bút và văn phong của hắn rất lợi hại, mặc dù quan điểm bất đồng nhưng ta đối với văn chương của hắn rất là ngưỡng mộ

Thật nghĩ không ra, hôm nay người muốn gặp ta lại là hắn. Việc như vậy đối với phóng viên mà nói là tối kỵ vì nó đã bại lộ thân phận, cho nên ta mới cảm thấy ngạc nhiên.

Người này - ta xin phép gọi hắn là Mạnh tiên sinh - hắn hiển nhiên cũng nhìn ra ta đang ngạc nhiên liền nói “Thế nào, nghĩ không ra là ta à?”

Ta ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống. Sau đó ta không khách khí, liền nói “Tại sao lại bại lộ thân phận trước mặt ta?”

Mạnh tiên sinh cười cười nói “Thứ nhất cấp trên phái ta đi gặp anh là do trước đó chúng ta đã từng quen biết, hơn nữa mọi người đều là phần tử trí thức rất dễ nói chuyện. Thứ hai là hai ngày sau ta sẽ trở về, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện, bại lộ hay không cũng không sao”

Ta “hừ” một tiếng, nói “Nguyên lai là như thế, vậy có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi”

Mạnh tiên sinh trở nên nghiêm túc, nói “Kỳ thật ta gặp anh ở đây chỉ muốn nói với anh một câu, đừng nên đến quê hương của Đào Khải Tuyền”

Lúc này ta thật sự chịu không nổi liền cười ha hả, tiếng cười của ta hết sức lớn làm cho rất nhiều người nhìn về phía ta.

Mạnh tiên sinh vội hỏi “Anh cười cái gì?”

Ta nói “Không buồn cười à, vậy anh sợ cái gì? Anh sợ ta đi thì các người đâu không lại Đào Khải Tuyền? Các người cũng tin tưởng phong thủy hả?”

Mạnh tiên sinh cũng nở nụ cười “Chúng ta là người theo phương châm duy vật biện chứng”.

Ta nói “Vậy tại sao lại kêu ta đừng đi”

Mạnh tiên sinh nói “Không ngại nói với anh, chúng ta muốn đả kích Đào Khải Tuyền, đả kích hần toàn diện. Hần mê tín phong thủy, chúng ta sẽ ở phương diện này làm cho tinh thần của hần suy sụp để hần không có thời gian xử lý mọi chuyện trong tập đoàn khổng lồ của hần nữa”

Ta nói “Ta cũng không ngại nói với anh, vốn trước đó ta không hề muốn đi, chỉ là gạt Đào Khải Tuyền thôi, làm cho hần an tâm một chút”

Mạnh tiên sinh nghe xong, liền nở nụ cười. Hần cười vì hần nghĩ đã đạt được mục đích.

Tuy nhiên ta lại nói “Nhưng bây giờ, ta đã thay đổi ý định”

Mạnh tiên sinh lập tức dừng hần nụ cười, nói “Ý của anh là sao?”

Ta hiện hiểu được việc Đào Khải Tuyền và ta gặp mặt trao đổi thì đối phương đã hoàn toàn biết hết nội dung rồi, hiện cũng chẳng có gì dấu giếm được nữa nên ta liền nói thẳng “Vậy mà anh còn chưa hiểu sao? Vốn ta không muốn đi đến quê hương của hần, ta chỉ chuẩn bị cho có để gạt hần mà thôi, làm cho hần yên tâm, nhưng bây giờ thì chơi không được nữa rồi”

Sắc mặt của Mạnh tiên sinh trở nên hết sức khó coi.

Ta tiếp tục nói “Các người nhất định muốn làm cho lòng tin của Đào Khải Tuyền biến mất, vì vậy đã tận dụng hết thủ cơ hội, và tiếp đến là vạch trần sự gian dối của ta phải không?”

Sắc mặt của Mạnh tiên sinh càng trở nên khó coi.

Ta lại nói “Bây giờ anh đã hiểu chưa, nếu anh không đến gặp ta, ta tuyệt sẽ không đi đến quê hương của Đào Khải Tuyền nhưng hiện tại anh đã đến gặp ta, ta không đi không được”

Mạnh tiên sinh háng giọng “Anh đừng nói đùa nữa, chẳng lẽ anh không biết chỉ cần đặt chân đến đó thì ngay lập tức sẽ bị gô cổ sao, tiếp đó thì anh có thể vĩnh viễn biến mất”

Ta hít một hơi thật sâu nói “Ta biết chứ nhưng ta vẫn muốn thử một lần”

Mạnh tiên sinh hung hăng nói “Sau khi bắt được anh, ta sẽ là người trực tiếp thẩm vấn, đến lúc đó anh có hối hận cũng không kịp đâu”

Ta lạnh lùng trả lời hần “Mạnh tiên sinh, nước miếng của anh phun cả vào mặt ta rồi kìa”

Lời ta nói so với đánh hần một quyền còn đau hơn, hần liền phẫn nộ, ta lại nói “Chuyện anh có tự mình thẩm vấn ta hay không thì cũng không thành vấn đề bởi vì theo việc mà xem xét thì ta thấy ta còn có khả năng phản biện trước tòa thẩm phán, nhưng đối với anh thì sẽ không dễ dàng đâu”

Mạnh tiên sinh giận dữ, hần quắc mắt đứng lên, lạnh lùng nói “Nếu anh cứng đầu thế thì có hối hận cũng đã muộn rồi”

Âm thanh trong hộp đêm mặc dù có thể át tiếng nói, tuy nhiên tiếng quát của Mạnh tiên sinh thật sự quá lớn, làm cho không ít người quay đầu nhìn hần.

Lúc này ta đã đứng lên. Ta thậm chí chẳng buồn chào hần một câu, tức thì rời khỏi đó.

Khi ta ra khỏi hộp đêm, ta dừng lại quan sát một chút, sợ rằng Mạnh tiên sinh theo dõi, sau đó ta đi một vòng xung quanh hộp đêm.

Tiếp đó, ta trở lại xe rồi lái trở về nhà.

Về đến nhà, ta liền ngồi suy nghĩ. Trong lòng ta hiện đang hết sức loạn. Ta đã nói với Mạnh tiên sinh rằng ta nhất định sẽ đi đến quê hương của Đào Khải Tuyền, bây giờ ta thật sự đã trèo lên lưng cọp rồi, không thể không đi. Tuy nhiên có thể theo như lời của Mạnh tiên sinh nói, ta có thể vĩnh viễn sẽ biến mất.

Ta ngồi đó suy nghĩ đến giữa khuya, sau đó ta đi chuẩn bị một vài bộ quần áo cũ bỏ vào ba lô. Tiếp đến, ta cẩn thận quan sát xung quanh nhà xem có ai theo dõi không, rồi ta liền ra khỏi nhà.

Ta biết Mạnh tiên sinh sớm muộn gì cũng phái người theo dõi và giám sát ta. Hẳn vì đối phó ta, tự nhiên phải biết rõ mọi hành động của ta, nơi ở của ta đã bị người của hắn giám sát, đây cũng là đương nhiên cho nên ta liền rời khỏi.

Thừa lúc Mạnh tiên sinh còn chưa kịp phái người đến, ta phải rời đi, hiện chỉ còn biện pháp này là tốt nhất.

Ta bước nhanh trên con đường yên ắng. Khi trời đã lờ mờ sáng thì ta đã đến được cảng tàu.

Giờ này, hầu như mọi người trong thành phố vẫn còn đang ngủ say nhưng tại cảng tàu thì mọi người đang bận rộn làm việc.

Đèn trong cảng chiếu sáng, từng người phu khuân vác mang hàng hóa lên thuyền.

Ta vẫn tiếp tục tiến về phía trước rồi đi vào một con hẻm. Ta biết tại đây có một nhà trọ đã lâu đời, nó dành cho những người cùng khổ ở trọ. Tới quán trọ, ta liền bước vào, rồi đến quầy hỏi tên nhân viên “Còn phòng không?”

Tên nhân viên ngay cả nhìn ta cũng chẳng thèm nhìn, trả lời “Còn, một ngày một tệ, anh muốn ở bao lâu?”

Ta móc ra tờ năm tệ “Ta muốn ở năm ngày”

Có lẽ ở tại nơi này có rất ít người sử dụng tiền giấy cho nên tên nhân viên vừa nhìn thấy nó liền ngẩng đầu đưa mắt nhìn ta, sau đó nói “Lầu ba, quẹo phải, phòng thứ hai”

Ta gật đầu, rồi xoay người đi về phía cầu thang âm u. Có hai phụ nữ đang đứng tại đó, nhìn thấy ta liền mỉm cười. Ta tự nhiên biết các nàng là ai và làm nghề gì, ta ngay cả liếc nhìn cũng không dám chỉ vội vã bước lên.

Ta tìm được phòng của ta, mở cửa bước vào thì thấy trong phòng chỉ có một cái giường nhỏ. Ta liền nằm xuống, nhưng cái mùi khó chịu ở bốn phương tám hướng truyền đến thật khiến ta chịu không nổi.

Nhưng ta không còn cách nào khác, đành phải ngậm ngùi chịu đựng. Ta biết Mạnh tiên sinh ở chỗ này có thể lực khổng lồ, trong tay có một mạng lưới tình báo rất đông đảo và hoạt động rất hiệu quả.

Vì muốn cho hắn tin tưởng ta đã rời khỏi nhà và đi đến quê hương của Đào Khải Tuyền cho nên ta mới phải ẩn trốn tại đây.

Khi phát hiện được ta đã rời đi, Mạnh tiên sinh nhất định sẽ khẩn trương và lo lắng, tiếp đó sẽ dốc hết lực lượng tích cực truy tìm tung tích của ta. Tuy nhiên bất luận hắn có làm gì cũng không thể nghĩ đến ta đang ở một quán trọ dơ bẩn như thế này. Mục đích của ta là trong vòng ba ngày tới làm cho hắn không thể tìm được ta.

Không sai, ta chuẩn bị ở lại quán trọ này ba ngày, sau đó sẽ tìm biện pháp khác.

Ta nghĩ đến bộ dáng lo lắng và tức giận của Mạnh tiên sinh, trong lòng cũng cảm thấy hả hê. Ta nằm đó chìm vào giấc ngủ.

Đến giữa trưa, ta mới đi ra ngoài ăn một chút đồ ăn, sau đó lại trở về quán trọ.

Ta vào quán trọ này ở ba ngày thì cũng liền biến thành giống mấy tên bụi đời. Chẳng những vẻ mặt ta tiêu tụy, hơn nữa trên người cũng vương vấn cái mùi khó chịu của quán.

Ở tại đây ba ngày, ta từng cẩn thận quan sát các loại thuyền đậu tại cảng và ta cũng đã nghĩ ra một biện pháp.

Ngày thứ ba, sáng sớm đã có mưa phùn, ta rời đi quán trọ. Nơi này cũng có một chỗ thuận lợi, đó chính là không có ai để ý đến ai khi ra vào.

Ta rời khỏi quán trọ, đi tới cảng tàu. Sau đó thừa dịp vẫn chưa có ai phát hiện ra, ta nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, sau đó di chuyển qua vài chiếc thuyền nhỏ đậu kế bên nữa rồi phóng lên một chiếc thuyền lớn.

Mọi người trên thuyền đều đang ngủ. Chiếc thuyền này là một chiếc thuyền vận chuyển chuối. Vì không nhiều thùng hàng lên thuyền nên thuyền viên ai cũng uể oải và ngủ say. Đợi đến trời sáng thuyền sẽ rời bến.

Ta lên được thuyền thì lập tức chạy tới nơi chứa hàng hóa, sau đó kiếm một cái bao tải rồi trèo vào.

Nơi chứa hàng hóa rất nóng bức, ngồi đó không được mười phút cả thân người ta đã ướt đầm mồ hôi. Cũng may ta đã sớm có chuẩn bị, mang theo một bình nước và một chút lương khô.

Ta ở tại đó không lâu thì nghe được trên boong thuyền có tiếng chân người đi lại, tiếp theo tiếng máy thuyền đình tai nhức óc vang lên.

Ta cảm thấy thuyền đang chấn động dữ dội. Chiếc thuyền này vốn đã quá hạn sử dụng, tuy nhiên ta cũng mặc kệ vì hành trình cũng tương đối ngắn. Điều ta lo lắng là chiếc thuyền này có thể đến nhưng không biết có thể quay về được hay không.

Lúc này ta chỉ hy vọng chiếc thuyền chạy nhanh một chút. Ta cũng không lo lắng sẽ có người phát hiện ra ta bởi vì ta biết sẽ không có ai đến đây trước khi thuyền cập bến.

Chiếc thuyền rốt cục cũng khởi hành. Bởi vì nơi này đã bị khóa để phòng ngừa ăn trộm cho nên mới nóng như thế.

Ta mở bình ra uống nước, sau đó tiến vào trạng thái nghỉ ngơi.

Tuy nhiên trong hoàn cảnh như vậy thì thật sự không thể ngủ được. So với nơi đây thì quán trọ ta ở quả thật là thiên đường.

Từ song cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời để đoán thời gian. Trong cả đời ta thì có thể nói đây là một ngày ảm đạm và buồn chán nhất.

Trời dần tối đen. Nơi chứa hàng hóa cũng tối đen. Ta liền vui mừng vì ta biết thuyền sẽ nhanh chóng cập bến.

Chiếc thuyền nhanh chóng giảm bớt tốc độ và cập cảng. Lúc này ta cũng đang suy nghĩ làm thế nào để lên bờ.

Khi thuyền dừng lại, ta nghe được tiếng của rất nhiều người vang lên. Tiếp đó, thân thuyền lắc lư mạnh, hiển nhiên là có rất nhiều người đang đi trên thuyền.

Sau đó vang lên một giọng nói to “Hãy cùng chúng tôi học tập”

Một giọng nam khác nói “Chúng ta vừa mới neo lại đây, còn có rất nhiều việc phải làm”

Người nọ vừa mới lên tiếng thì có hơn mười người cùng nhau, phần nộ hô to lên, trong đó có một người tên hô to nhất “Hắn dám phản đối việc học tập, hãy bắt hắn lại đưa về thẩm vấn. Hắn nhất định là phần tử phản động”.

Tiếp theo, nhiều tiếng cãi vã vang lên, sau có cái tên nói có việc muốn làm đột nhiên hét to lên.

Tiếng hét chói tai của hắn dần dần nhỏ lại, hiển nhiên hắn đã bị người ta gõ cổ đưa đi.

Tiếp đó, lại có người hô lên “Chỉ thị tối cao: Chúng ta muốn - ”.

Theo sau lời đó là một tràng hô to lặp lại câu nói, cái này làm ta nghĩ đến câu niệm kinh “a di đà phật” của các hòa thượng trong chùa.

Cái loại khẩu hiệu này vang lên một hồi, sau đó ta nghe được nhiều tiếng bước chân phát ra trên thuyền, chắc họ đang từ thuyền trở lại bờ.

Đột nhiên có một người hỏi “Người thuyền viên kia của chúng ta, hắn.....” .

Người nọ còn chưa nói dứt lời, lập tức đã có một giọng nữ ngắt lời hắn “Hắn là phần tử phản động, tại sao ông lại quan tâm đến hắn quá vậy?”

Người nọ nói “Ta là thuyền trưởng, nếu thuyền viên của ta có chuyện thì trước hết phải báo cáo lên thượng cấp”

Giọng nữ lại vang lên “Quốc gia đại sự đều nằm trong tay chúng ta, chúng ta phải thẩm tra và cải tạo hắn”

Tiếp đó lại có rất nhiều người cùng nhau hô to. Ta đi đến bên song cửa sổ nhìn ra thì thấy có rất nhiều thiếu niên nam nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang tụ tập ở đó, quần áo rách nát, tuy nhiên tất cả

trên tay đều cầm một cái túi vải màu hồng và một cuốn sách. Khi bọn họ lên tiếng hô to thì thuyền viên lại cúi đầu im lặng.

Tiếp đó ta thấy thuyền viên cũng chen nhau lần lượt lên bờ.

Ta đứng đó đợi một hồi rồi chậm rãi chui ra khỏi nơi chứa hàng, nhìn xung quanh boong thuyền không thấy ai, ta nhanh chóng phóng qua hai chiếc thuyền đậu kế bên rồi phóng lên bờ.

Ở trên bờ lúc này có một nhóm thanh thiếu niên đang tụ tập. Trong đó có hai người thiếu niên đang vẽ các câu khẩu hiệu trên mặt đất. Còn mấy người khác thì tụ lại thành từng đội, tay cầm một xấp giấy. Sau đó chia ra đi dán tại các nơi có thể dán được. Một nhóm khác thì đi đập phá lung tung.

Sức lực của họ dường như vô cùng vô tận, hình như có một cỗ lực lượng ma pháp vô hình chiếu cố bọn họ làm cho tiềm lực của họ phát tiết ra hết.

Ta đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra và toàn thế giới cũng biết được đây là chuyện gì.

Cách mạng.

Tuy nhiên, xem thông tin trên báo chí cùng với việc tự mắt chứng kiến thì quả thật khác một trời một vực.

Ta đứng trên bờ một hồi thì cất bước về phía trước. Vừa mới đi được không xa thì nghe được một loạt âm thanh lớn vang lên. Ta quay đầu lại nhìn.

Nhóm thanh thiếu niên cũng ngẩng người ra, tiếp theo có người hô lên “Bắt hết bọn phản động”

Theo sau tiếng hô, mọi người cũng đồng loạt hô lên.

Phía xa xa đang có ba chiếc xe chạy nhanh tới.

Mấy tên lái xe nếu không phải người điên thì cũng là người thập ác bất xá. Vì rõ ràng hẳn nhìn thấy trước mắt có rất nhiều người nhưng lại lái xe xông thẳng vào đám đông, với lại còn sử dụng hết ga mới chết. Tuy nhiên, nhóm thanh thiếu niên tụ tập ở đây dường như cũng điên, thấy xe lao tới thì cũng không để ý tránh né gì cả. Họ cũng lao về phía xe.

Ta đứng đó nhìn chằm chằm vào tràng cảnh đang xảy ra, thật sự không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt, thật không ngờ trên thế gian lại có chuyện điên khùng như vậy.

Chiếc xe lao vào đám đông, chỉ ít có mười bảy mười tám người, nam có nữ có, bị xe đụng văng đi. Còn có mấy người bị cuốn vào gầm xe, mặt đập vào đất, máu thịt rơi vãi lung tung.

Chiếc xe dừng lại. Từ trên xe có nhiều người nhảy xuống. Trong tay bọn họ cầm nhiều dạng vũ khí, từ dao nhọn cho tới gậy gộc cái gì cũng có. Ta chứng kiến có hai cô gái vừa leo lên xe thì bị người trên xe nắm tóc rồi kéo đầu động vào thùng xe. Sau đó là một trận mưa gậy đập vào hai cô gái.

Máu tươi từ mặt và cơ thể của hai cô gái chảy ra như suối. Ta tin chắc chút nữa hai cô nàng sẽ về với Chúa.

Tuy nhiên, nhóm thanh thiếu niên dường như cũng không sợ chết, vẫn hòa nhau leo lên xe. Vì xe đã dừng lại nên bọn người trên xe cũng bị họ kéo xuống đất. Hỗn chiến bắt đầu, tiếng la hét kinh thiên động địa.

Ta đứng cách nơi đó cũng không xa, chỉ khoảng mười hai bước mà thôi. Trong lòng ta có điểm không hiểu. Hai bên hỗn chiến như vậy thì lấy gì mà phân biệt địch ta bởi vì bọn họ nhìn bề ngoài hoàn toàn giống nhau.

Tuy nhiên hai bên hỗn chiến như vậy lại có thể phân biệt ai là đồng bọn, ai là địch. Đám đông điên cuồng đánh nhau kịch liệt, máu tươi văng tứ tung. Đây là tràng cảnh mà trong đời ta cho tới bây giờ cũng là lần đầu tiên gặp được. Bất luận sự tưởng tượng của ta có phong phú cỡ nào thì cũng không thể tưởng tượng ra tràng cảnh như thế.

Ta cũng không đứng đó để xem phim đang diễn ra mà ta bất động là ngạc nhiên đến nỗi ngây dại.

Ta đang thù người suy nghĩ thì trong lúc đó đột nhiên nhìn thấy một tên thanh niên máu chảy đầy mặt chạy nhanh về phía ta. Hắn đã bị thương tương đối nghiêm trọng. Tay hắn cầm chặt cuốn sách, hắn lao

nhANH tới ta, phía sau hẮN có ba người đuổi theo, tay ai cũng đều cầm một khúc cây to. Khi rượt tới thì không chút lưu tình đập vào lưng hẮN.

Mấy tiếng “bụp, bụp” vang lên, ba cây khúc cây đánh trúng vào lưng làm cho tên thanh niên chúi nhủi ngã xuống ngay dưới chân ta, tuy nhiên trong lúc ngã xuống miệng hẮN vẫn hét “Vạn tuế”

Ta thật không thể khoan tay đứng nhìn nữa, liền tiến lên trước một bước. Ngay trong lúc ta nghĩ muốn nâng cái tên thanh niên kia lên thì ba tên cầm cây nhảy bổ đến tấn công ta.

Ta liền xuất chiêu đánh ba tên ngã lăn về sau.

Ta không cần phải đi đối phó ba tên kia bởi vì có một nhóm năm sáu người đã chạy đến. Ba tên kia chưa kịp làm gì thì đã bị vây lại đánh hội đồng tới nỗi ngã sấp xuống đất.

Ta dùng sức lôi hẮN xềnh xệch trên mặt đất, tên thanh niên hét khàn cả giọng “Ta không muốn đào ngũ. Ta muốn tham gia chiến đấu”

Ta lạnh lùng nói “Nếu đánh nữa thì ngươi sẽ chết đấy”

Tên thanh niên thốt lên đầy nhiệt huyết “Thứ nhất không sợ khổ, thứ hai không sợ chết”

Khi đó, lời nói của hẮN làm cho ta vừa bức mình vừa buồn cười, ta dùng sức đẩy hẮN một chút “Được, vậy ngươi đi chết đi”

Tên thanh niên này đúng là tên cứng đầu, nghe ta nói thế lập tức chạy đi. Theo thương thế của hẮN mà xét đoán thì chỉ cần lao vào đó lần nữa, diêm vương sẽ chào đón hẮN.

Ta muốn kéo hẮN trở lại nhưng ta còn chưa kịp nghĩ xong thì đã thấy thân thể tên thanh niên ngã xuống, bất động nằm đó.

Ta nghĩ hẮN đã chết rồi nhưng khi ta bước tới bên cạnh hẮN thì phát hiện hẮN chỉ ngất xỉu mà thôi.

Ta vội nâng hẮN lên rồi dìu hẮN đi về phía trước.

Đi được một lúc thì ta thấy có mấy người trông giống như công nhân đang đi tới, ta liền lên tiếng hỏi “Xin cho hỏi bệnh viện gần nhất nằm ở đâu, người này bị thương cần phải đến đó”

Mấy người công nhân đưa mắt nhìn ta, trong mắt họ dường như không có thấy ta đang dìu một người bị thương, bọn họ vẫn tiếp tục bước ngang qua chúng ta. Đột nhiên một người trong bọn họ lên tiếng “Anh rảnh rồi quá nhỉ, đi quản mấy chuyện này”

Ta vội hỏi “Người này bị thương, mấy người không nhìn thấy sao?”

Tên công nhân nói “Mỗi ngày đều có mấy trăm người bị thương, mấy trăm người bị đánh chết, có ai hơi đầu mà quản”

Tên đứng kế bên lên tiếng “Anh đưa hẮN tới bệnh viện cũng chả có tác dụng gì đâu vì bệnh viện hiện cũng không có bác sĩ. Trước đó, có một nhóm khoảng mười chín người bị thương vào bệnh viện, sau đó quân đội ủa vào rồi bắt hết, kể cả bác sĩ. Họ nói là bệnh viện đang chứa chấp phản tử phản động”

Ta lớn tiếng hỏi “Không ai quản sao?”

Mấy người đó không có trả lời, chỉ vội vã bỏ đi.

Ta thở dài một hơi. Nếu lúc trước ta bỏ mặc cục nợ này thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi nhưng giờ thì đã lỡ, bỏ mặc hẮN ở đây thật không được.

Ta vẫn tiếp tục dìu cục nợ bị thương tiến về phía trước. Chỉ chốc lát sau, ta nhìn thấy có một chiếc xe tải hàng chạy tới, trên xe có khoảng hai mươi quân nhân. Ta liền vẫy tay ra hiệu cho họ dừng xe. Viên sĩ quan đang lái xe thò đầu ra nhìn ta, ta liền nói “Có người bị thương, phía trước còn có một nhóm đang đánh nhau, mấy vị hãy mau đến đó ngăn cản họ đi”

Viên sĩ quan nói “Mệnh lệnh của cấp trên là quân đội không được dính líu tới cuộc chiến của dân”.

HẮN vừa nói dứt lời thì liền chui đầu vào xe, sau đó chạy đi.

Ta đứng chết lặng ở giữa đường, không biết hành động như thế nào cho tốt. Ta đang dìu một người bị thương nhưng mọi người dường như chẳng hề trông thấy chúng ta. Họ căn bản chẳng quan tâm tới việc chúng ta sống chết như thế nào.

Trong lúc đó, ta đột nhiên hiểu được ta đang làm một chuyện rất ngu xuẩn.

Ta không nên đi quản mấy cái chuyện lung tung này nhưng hiện tại ta cũng chẳng biết làm sao? Ta cũng vừa mới đến đây, hơn nữa ta cũng là mạo hiểm đến. Ngay cả chính bản thân mình đang ở nơi nào ta còn không biết, giờ lại còn mang theo cục nợ này.

Ta ngậy người một lúc rồi đem hấn tới đặt dưới góc tường. Sau đó, tên thanh niên tỉnh lại rồi giương cặp mắt nhìn ta, tiếp đó lấy tay lau vết máu trên mặt, nói “Tôi đang ở đâu đây?”

Vừa nhìn thấy hấn tỉnh lại, ta liền thở dài một hơi nói “Nơi này cách cảng không xa”

5. Đi Tàu Lửa Đến Mục Tiêu

Thật tình lúc này ta cũng bó tay với tên cứng đầu này, ta vội hỏi “Nếu cậu vẫn còn sức cầm cự thì hãy mau đi nhanh đi”

Tên thanh niên lại hô to rồi quay đầu chạy đi.

Ta vừa nhìn thấy hấn chạy vội đi liền thở dài một hơi, sau đó ta cũng bỏ đi, thật sự việc sống chết của hấn, ta hiện không có cách nào quản nữa.

Ta vẫn cứ tiến về phía trước, sau đó hỏi thăm mấy người đi đường và đến được trạm xe lửa. Ta muốn đi đến mục tiêu cho kịp lúc.

Khi ta đến được trạm xe thì trời đã giữa đêm, tuy nhiên nơi này vẫn còn rất náo nhiệt. Có một nhóm đông thanh niên đang hò hét và từ xe lửa bước xuống.

Sư đoàn thanh niên này không phải là người địa phương bởi vì tiếng của bọn họ không phải tiếng bản địa.

Ta liền đi tới quầy mua vé nhưng quầy không có ai.

Sau đó ta đi vòng vòng rồi thấy được một nhân viên của trạm, ta vội hỏi “Tôi muốn đi về phía bắc, xin hỏi có thể mua vé ở đâu?”

Người nhân viên trừng mắt nhìn ta, dường như ta là quái vật không bằng, một lúc sau hấn mới nói “Anh đang nói giỡn hả? Muốn mua vé?”

Ta ngậy người, nói “Khi nào tàu khởi hành?”

Người nhân viên đưa tay chỉ về nhóm thanh niên nói “Vậy thì anh phải đi hỏi bọn chúng”

Ta lại hỏi “Trạm trưởng đâu?”

Người nhân viên trả lời “Trạm trưởng bị bắt rồi, a, anh từ đâu đến vậy, hỏi mấy chuyện này làm gì?”

Ta rùng mình, vội nói “Không có gì”.

Vừa nói xong ta liền xoay người đi, tên nhân viên liền lớn tiếng kêu “Đừng đi”.

Ta biết ta đã bị bại lộ thân phận rồi vì chỉ có người ngoài tới đây mới tỏ vẻ kinh ngạc đối với sự hỗn loạn của nơi này, và ở chỗ này người ngoài được xem là ngang với tội phạm.

Ta không có dừng lại, hơn nữa còn chạy nhanh hơn, ta phóng vào một toa tàu. Trùng hợp lúc này lại có một số đông người đi xuống, làm cho ta lẫn vào đám đông.

Thừa dịp đó, ta luồn lách vào sâu vào trong toa cho đến khi ta cảm thấy yên tâm vì thoát được tầm mắt của tên nhân viên trạm.

Ta thò đầu ra cửa sổ quan sát, lúc này ta mới nhìn thấy rõ ràng tình hình trong trạm. Tình hình loạn đến nỗi không thể loạn hơn.

Trên một số toa khác cũng có nhiều thanh niên. Bọn họ hò hét, la lối không ngừng. Còn ở trong trạm thì có một số khác giơ lên các biểu ngữ, trên đó viết “Kiên quyết phản đối phản tử phản động ngăn cản việc tiến lên phía Bắc”, “Chấp hành chỉ thị tối cao, tiến lên phía Bắc làm cách mạng”....

Tuy trên mười toa tàu đều đầy người nhưng toa đầu tàu lại không có.

Tàu lửa mà thiếu toa đầu thì sẽ không chạy được, mặc kệ cho hô hào cỡ nào, có kiên quyết chấp hành chỉ thị thế nào thì tất cả cũng đều vô dụng. Tuy nhiên đám đông thanh niên trong toa vẫn la hét không ngừng.

Chỉ trong chốc lát, ta thấy được có khoảng mười mấy tên thanh niên dìu một người trung niên đi đến. Người trung niên này hiển nhiên đã bị tra tấn, trên miệng vẫn còn chảy máu, tuy nhiên trên mặt của hắn có vẻ rất mờ mịt giống như là không biết trước mắt xảy ra chuyện gì.

Hắn bị mười mấy người tuổi trẻ đưa tới bên cạnh toa tàu. Từ trong toa liền có rất nhiều người nhảy xuống, sau đó la hét không ngừng, giọng to đến nỗi vang lên đến tận mây xanh, tiếp đó bọn họ ép người trung niên la hét cùng họ.

Chừng nửa tiếng sau thì mới có người lớn tiếng hỏi người trung niên “Tại sao ông không khởi hành?”

Người đàn ông trung niên này ta đoán hơn phân nửa là trạm trưởng của nơi này, hắn thở ra một hơi nói: “Ta không phải không ra lệnh, các người cũng thấy được mà, ta đã phát lệnh khởi hành nhưng không có công nhân thì lấy gì mà chạy”

Một tên thanh niên có vẻ như là nhân vật lãnh đạo, quát lên “Vậy tại sao hôm qua lại chạy được?”

Người trung niên đáp “Đó là nhiệm vụ quốc gia, tất phải hoàn thành”.

Lời nói này nghe ra thì rất bình thường nhưng lại lập tức khiến cho đám thanh niên phần hộ hét lớn “Cách mạng mới là nhiệm vụ cao nhất”, tiếp đó lại có các tiếng hét vang lên như “Phá vỡ đại âm mưu”, “Phải đảo chính quyền đương thời”.

Trong tiếng la hét, người trung niên đã bị đẩy ngã sấp trên đất, sau đó một loạt mưa cước đá vào người hắn. Người trung niên nằm trên mặt đất kêu to “Đầu tàu ở bên kia, các người nhìn đi”

Lời kêu to của hắn đã cứu được tính mạng hắn, chỉ nghe được tiếng một tên thanh niên hét to: “Bất cứ gì cũng không cần nỗi chúng ta, chúng ta tự mình điều khiển”.

Đám người lập tức chạy vội đi, bỏ mặt người trung niên nằm đó. Hắn chậm rãi đứng lên, nhìn theo hướng đám người chạy đi, sau đó xoay người lại.

Khi hắn quay đầu lại thì hắn thấy được ta.

Ta ngẩng người, trong khoảng thời gian ngắn, ta không biết có nên chạy đi hay đứng yên tại đó, hắn chậm rãi bước về phía ta.

Ta nhìn thấy vẻ mặt hắn dường như cũng không có địch ý với ta cho nên ta cũng không có rời đi. Hắn bước tới trước mặt đưa mắt nhìn ta, sau một lúc lâu, hắn cười khổ nói “Tôi làm ở nơi này đã ba mươi năm nhưng hiện tại tôi không rõ bản thân mình đang làm gì nữa?”

Ta tự nhiên không có cách nào trả lời hắn, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ thì người nào có thể hiểu được đây?

Ta không thể làm gì khác hơn là tỏ vẻ ta đối với lời hắn nói rất là đồng cảm.

Hắn đưa tay lên lau máu trên miệng một chút rồi cười khổ, chậm rãi bỏ đi.

Ta đến nơi đây bất quá cũng chỉ có mấy tiếng nhưng ta có thể dám chắc ta có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ vì nơi này đang hỗn loạn, tình hình đang có lợi cho ta.

Nếu trong tình huống bình thường thì ta sẽ vào thành phố, sau đó đi tàu lửa lên phía Bắc, tuy nhiên như vậy thì nhất định sẽ gặp phải phiền phức vì ta không có giấy tờ gì chứng minh thân phận cả, do đó có thể bị bắt để thẩm vấn và khi đó ta sẽ bị bại lộ.

Nhưng hiện tại tình hình đã rất khác .

Trong vòng hỗn loạn này thì cơ bản chả có người để ý tới ta. Đương nhiên ta cũng có khó khăn của riêng mình bởi vì trong lúc hỗn loạn, không có người điều khiển tàu lửa.

Người trung niên bỏ đi không bao lâu thì ta lại nghe được tiếng la hét của đám thanh niên, ta thấy được hơn một trăm người thanh niên đang hò hét đẩy đầu tàu trên đường ray.

Đầu tàu đang chậm rãi di động, những tên thanh niên đang hò hét đẩy nhìn thấy nó di động thì tỏ vẻ thỏa mãn cực độ, miệng phát ra tiếng la hét kinh thiên động địa .

Lúc ta nhìn thấy được cảnh này thì ta thật muốn cười thật to lên, tuy ta có ý nghĩ đó nhưng lại không thể cười nổi, hơn nữa trong chớp mắt ấy, trong đầu ta liền nảy ra một biện pháp.

Trong tất cả những tên thanh niên đó hiển nhiên là không có tên nào biết cách điều khiển tàu lửa, và mục đích của bọn chúng là phải tiến lên phía Bắc.

Nếu ta đi điều khiển tàu lửa giúp bọn chúng thì có phải là một công đôi chuyện không?

Đối với việc điều khiển tàu lửa, ta không thể nói là thông thạo nhưng ít ra có thể hiểu được tất cả các thao tác, và mục đích của ta cũng là rời khỏi nơi này để đến được mục tiêu cần đến.

Khi ta nghĩ tới điểm này tim ta liền đập mạnh lên, ta cũng không phải vì kế hoạch lớn mật kia mà tim đập mạnh. Sở dĩ tim ta đập mạnh như thế là bởi vì ta nghĩ đến ta phải ở chung với đám thanh niên đang trong trạng thái quá khích kia.

Tuy nhiên, ta cũng đã nghĩ đến, ta không hề có con đường thứ hai để lựa chọn, vì vậy ta đành bạo tiến về phía bọn chúng.

Khi ta đi tới bên cạnh đầu tàu đang chậm rãi di động trên đường ray thì ta hướng về một tên trong đám thanh niên nói: “Nếu mà cứ đi với tốc độ thế này thì dù có mấy năm cũng chả tới được mục tiêu”

Tên thanh niên liền lớn tiếng đáp lại: “Ý chí cách mạng sẽ chiến thắng tất cả”

Ta nói “Tại sao không để ta điều khiển cho? Ta có thể đưa tàu đi đến bất cứ đâu”

Lời của ta vừa thốt ra khỏi miệng thì tất cả đám người đang hò hét đẩy đầu tàu đột nhiên ngừng lại và giương mắt nhìn về phía ta. Trong khoảng một thời gian ngắn chẳng có tên nào phát ra tiếng nói. Và cũng trong thời gian đó, ta cơ hồ ngay cả việc hít thở cũng tạm dừng bởi vì ta hoàn toàn không có cách nào đoán trước được phản ứng của bọn chúng để mà ứng phó.

Nhưng dù sao thời gian cực ngắn đó cũng qua đi, ngay sau đó tất cả đám người đều cất cao giọng hoan hô, tiếp theo đó từng người trong bọn chúng tranh nhau đến bắt tay của ta, có tên còn lấy miếng vải hồng quần tại cánh tay của ta nữa, liền đó tên chỉ huy kêu lên: “Hoan nghênh đồng chí công nhân tham gia hàng ngũ cách mạng”.

Ta liền bước vào đầu tàu rồi phân phó: “Ta muốn có hai người giúp đỡ và một lượng lớn than đá”

Đám thanh niên vây quanh bên ta liền hô to đáp ứng, sau đó có ba tên thanh niên thân hình cao lớn lần lượt nhảy vào đầu tàu, ta dạy bọn chúng mở lò lửa, thấy trong lò còn có một ít than đá ta liền châm lửa, tiếp đó ta đi kiểm tra các dụng cụ và thiết bị.

Chỉ trong chốc lát, bọn thanh niên đã mang một lượng than đá lớn đẩy đến.

Dù sao trong trạm xe cũng không có ai quản và nhóm thanh niên này mặc nhiên đã trở thành một cố lực lượng thống trị tại đây, ít nhất tại trạm xe này chẳng có người nào dám trên vào bọn chúng.

Bọn chúng hưng phấn hò hét và ca hát, khi đầu tàu phát ra tiếng máy nổ thì bọn chúng lại phát ra tiếng hoan hô liên hồi, ta chỉ huy đám người nới đầu tàu vào toa sau, khi xong xuôi thì trời đã sắp sáng.

Cứ như vậy đoàn tàu xuất phát ra khỏi trạm. Người có kiến thức một chút sẽ hiểu đây là một chuyện cực kỳ nguy hiểm bởi vì đoàn tàu xuất phát không theo lịch trình, thật sự không biết lúc nào sẽ có một đoàn tàu khác chạy trên cùng đường ray và cả hai sẽ đâm sầm vào nhau.

Nhưng cung đã kéo dây rồi cũng đành chấp nhận, ta liền tăng hết công suất, đầu tàu phun ra khói trắng, cả đoàn tàu liền dần dần di động trên đường ray về phía trước.

Thấy cả đoàn tàu đã di động, đám thanh niên liền chen chúc phóng vào trong các toa.

Đoàn tàu lăn bánh.

Ta dần dần tăng nhanh tốc độ, đám thanh niên đối với ta rất tốt, chẳng những mang nước tới cho ta uống mà còn mang nhiều lương khô đến nữa.

Tuy nhiên trong lòng ta vẫn cảm thấy hết sức khẩn trương, nếu vẫn tiếp tục như thế thì không thể đoán trước sẽ có hậu quả gì xảy ra nữa, nhưng phóng lao thì theo lao, ta cũng chỉ cố gắng bước từng bước một. Đoàn tàu chạy ra khỏi khu dân cư, hiện tại hai bên đường tất cả đều là đồng ruộng, trên con đường mòn trên ruộng ta thấy có cắm một cái biển bằng gỗ viết nhiều câu khẩu hiệu các loại.

Ba tên trợ thủ của ta rất cần mẫn, khi có thời gian rảnh bọn họ liền diễn thuyết lý luận với ta, bọn họ nói “Chúng ta phá cũ lập mới, thiết lập một thế giới mới, một quy luật mới”.

Ta đối với lời của bọn chúng cũng không có hứng thú, ta hỏi “Các người muốn đi đâu?”

Một tên đáp: “Nơi nào cũng là đích đến của chúng ta, chúng ta lúc nào cũng có thể dừng lại”.

Ta cười cười, nói: “Đúng vậy, cho dù là thành phố lớn hay là thị trấn nhỏ thì chúng ta đều có thể dừng lại cả”

Dừng lại tại một thị trấn nhỏ là nằm trong ý muốn của ta bởi vì mục đích của ta đúng là một cái thị trấn nhỏ. Ta phải tới thị trấn đó trước thì tiếp theo mới có thể tới được mảnh đất Kinh Thôn Địa và khi đó mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Đoàn tàu vẫn cứ lăn bánh, dường như trên lộ tuyến này chỉ có đoàn tàu của chúng ta mà thôi, chẳng gặp phải sự cố gì. Khoảng một tiếng sau, trong các toa phía sau đột nhiên uyên oán hẳn lên, rất nhiều người đồng thời kêu lên: “Dừng lại, dừng lại”.

Ta liền vội vã kéo thắng, đầu tàu phun ra một luồng khói trắng dày đặc rồi chậm rãi ngừng lại.

Tàu còn chưa hoàn toàn dừng lại thì đã có rất nhiều người phóng ra từ cửa sổ và cửa chính. Ta quay đầu lại nhìn ra phía ngoài thì thấy được đoàn tàu vừa qua khỏi một thị trấn. Cách trạm xe lửa của trấn không xa có một cái miếu.

Tất cả đám người phóng xuống xe đều chạy về phía cái miếu, ta liền hỏi: “Các người muốn làm gì vậy?”.

Một người thanh niên vừa nhảy xuống vừa chỉ vào cái miếu nói: “Đó là đồ cũ rồi, chúng ta phải phá hủy nó thôi”.

Ta vội hỏi: “Vậy tất cả mọi thứ xưa cũ đều phải phá hủy hết à?”.

Sau khi nhảy xuống mặt đất, tên thanh niên đó cũng không hề trả lời ta, tuy nhiên một tên khác lên tiếng: “Đúng vậy, phá hủy toàn bộ”.

Ta đang nghĩ muốn nói cho hắn biết khi bọn chúng chưa sinh ra thì chiếc tàu lửa này đã có rồi, và nếu theo như lời của bọn họ thì chiếc tàu lửa này cũng là đồ xưa cũ và cần phải phá hủy, tuy nhiên ta cũng không có mở miệng.

Cũng trong lúc này thì trong lòng ta nảy ra một ý niệm.

Bọn chúng muốn phá hủy hết mọi thứ xưa cũ, tuy bọn chúng có hơn ngàn người và là một cỗ lực lượng bất khả tư nghị nhưng bọn họ cũng sẽ không địch nổi quân đội chánh thức.

Tuy nhiên ta còn nhớ kỹ lúc ta vừa mới lên bờ thì đã từng chặn lại một chiếc xe của quân đội và tên lính đã nói cho ta biết rằng quân đội phụng mệnh không được can thiệp hành động của dân. Và như thế, hiện

tại đám thanh niên hơn ngàn người này nếu không được ai đó chỉ huy thì không biết bọn chúng có thể làm loạn thế nào nữa.

Ta vừa nghĩ tới đây thì tim của ta không ngừng đập mạnh. Vốn dĩ, mặc dù ta có đến được mục tiêu thì làm cách nào để đối phó với dân binh thủ mộ đây? Còn quân đội nữa, ta thật sự một biện pháp cũng không thể nghĩ ra, nhưng hiện tại ta đã có biện pháp.

Ta có thể lợi dụng sự xúc động và quá khích của đám thanh niên không nào này.

Có bọn chúng thay ta làm việc thì đừng nói là quân đội lẻ tẻ, cho dù có là một sư đoàn thì cũng đánh không lại bọn chúng, huống chi quân đội vốn đã phụng mệnh không được can thiệp vào mọi hành động của dân.

Ta đem kế hoạch mình nghĩ ra sắp xếp lại vài lần, ngay lúc này thì tên thanh niên vừa rồi nhảy khỏi tàu đã chạy trở lại, miệng của hắn hô hào liên tục khẩu hiệu cách mạng, ở phía xa xa ta nhìn thấy được ngôi miếu đã có khói bốc lên. Khi tất cả đám thanh niên đều quay trở lại chung quanh tàu thì một tên trông có vẻ như là lãnh đạo đứng ra lớn tiếng phát biểu diễn thuyết.

Ta nghe được hắn đang không ngừng lặp đi lặp lại: “Phải phá hủy tất cả mọi thứ xưa cũ, phải phá cũ, lập mới”.

Ta lặng lẽ đứng nghe cho đến khi hắn diễn thuyết xong, sau đó chờ cho tất cả đám thanh niên đều chui vào toa tàu, ta mới phân phó cho mấy tên trợ thủ đốt lửa lò, tàu lửa lại bắt đầu tiến về phía trước. Ngay trong lúc tàu bắt đầu di động thì tên lãnh đạo kia bước vào chỗ ta.

Hắn là một người trẻ tuổi có thân hình cao lớn, ngoại trừ đôi lông mày của hắn cứ nhíu nhíu như đang suy tư ra thì mọi thứ còn lại của hắn đều làm cho người nhìn vào rất thích.

Hắn đi tới đầu tàu, nói lớn với ta: “Đồng chí công nhân, tôi thay mặt cho toàn thể thanh niên cách mạng, hướng anh đa tạ”

Thời gian ta cùng bọn họ ở chung mặc dù rất ngắn nhưng với mấy câu khẩu hiệu cứ lặp đi lặp lại phát ra từ miệng của bọn họ ta đã chẳng thêm để ý nữa, ta vội giả vờ nói: “Cách mạng chẳng phân biệt trước sau, mọi người đều phải có trách nhiệm.”

Hắn nghe thế liền vui vẻ nắm lấy tay ta nói: “Tên tôi là Vạn Thế Cùng.”

Ta ngậy người một lát rồi nói: “Tên của anh thật kỳ lạ”

Hắn lại lên lớp ta: “Chỉ có cái tên ”Vạn Thế Cùng” mới có thể tỏ rõ được quyết tâm cách mạng của tôi và cổ vũ cho việc cách mạng”

Nếu không phải ta chứng kiến được tình huống hiện tại thì ta nhất định sẽ cười thật to cả ngày khi nghe câu nói của hắn. Cái đám người này tựa hồ trong đầu chỉ có hai chữ cách mạng và cách mạng thôi, tuy nhiên lại chẳng hề suy nghĩ mục đích của cách mạng là cái gì, bọn họ chỉ là một đám cách mạng không mục đích, có lẽ hai chữ cách mạng chính là mục đích của bọn chúng chẳng?

Ta cố nhẫn nhịn không cười ra tiếng, Vạn Thế Cùng lại hướng về ta ca một bài lý luận dài ngoằng, ta cũng cố gắng dụng tâm lắng nghe bởi vì ta muốn hiểu rõ được trạng thái tinh thần của bọn chúng lúc này.

Vạn Thế Cùng nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi chế độ đương quyền, khi hắn đề cập tới tên đứa con thứ ba của Lý Ân Tùng thì ta liền giật mình một cái, lại nghe hắn nói tiếp: “Nguyên nhân chủ yếu mà chúng ta lần này tiến lên phía Bắc là muốn cầm cự cho tiểu tướng ở thủ đô, giúp cho ông ta loại bỏ các phần tử chống đối”

Ta nhân cơ hội nói theo: “Theo tôi được biết thì mục tiêu mà các người muốn đến là quê nhà của hắn và nó cách nơi đây không xa.” .

Vạn Thế Cùng nói: “Đúng vậy, chúng tôi muốn đến quê nhà của hắn để tiến hành giáo dục đối với dân bản xứ”

Nghe thấy thế trong lòng ta cảm thấy rất cao hứng, ta liền nói: “Nghe nói người này mang tư tưởng phong kiến rất nặng, hắn thậm chí còn phái người canh gác và bảo vệ cho tổ phần của hắn, nghe nói tổ phần của hắn nằm cạnh tổ phần của một nhà đại phú tên là Đào Khải Tuyên ở nước ngoài”.

Vạn Thế Cùng vừa nghe được tên “Đào Khải Tuyền” thì giống như là bị bệnh phong đòn gánh nhảy cẫng lên, sau đó nói: “Chắc chắn là hắn có cầu kết với tên hải ngoại đó rồi”

Ta biết ta không cần phải nói thêm gì nữa, nên ta chỉ nói: “Tôi thấy chúng ta không cần phải ngừng dọc đường nữa, cứ chạy thẳng đến quê hương của hắn đi, đó mới là nhiệm vụ trọng yếu nhất”

Lúc này Vạn Thế Cùng vội vã rời khỏi chỗ ta, cũng trong lúc đó ta nghe được ở trong các toa phía sau vang lên nhiều tiếng hò hét vang trời.

Đoàn tàu vẫn cứ tiến về phía trước, sắc trời đã dần dần sáng lên, ta nhìn thấy được dọc hai bên đường có không ít những người thanh niên đang đổ xô tới đoàn tàu, sau đó cố gắng nhảy lên toa tàu, còn đám người trên toa thì cố gắng đưa tay chụp lấy bọn họ kéo vào.

Thấy được tình hình như vậy, ta liền cho tàu giảm tốc độ lại. Khi tàu chạy chậm lại thì người đổ xô nhảy vào các toa còn nhiều hơn, thật khiến người khác nhìn khó có thể tin tưởng ở đâu lại có nhiều người như vậy, làm sao mười toa phía sau có thể chứa đủ đây?

Ta cũng nghe ra được nhiều giọng nói của các vùng, đám thanh niên này xem ra cũng không đoàn kết cho lắm. Lời mắng chửi từ trong miệng bọn họ cứ tuôn ra, hơn nữa thỉnh thoảng còn có người bị đẩy ra khỏi toa, rơi xuống đất trọng thương.

Trong hoàn cảnh như thế ta không thể làm gì khác hơn là cố gắng bắt buộc bản thân biến thành một người gỗ, bởi vì đám người đó cơ hồ đã trở thành những con kiến chen chúc nhau, ta có năng lực gì ngăn cản họ đây?

Ta chỉ là hy vọng đoàn tàu của chúng ta chạy trên đường ray này đừng gặp phải một đoàn tàu khác.

Cám ơn trời đất, hy vọng của ta cuối cùng cũng đạt được, khi trời vào đêm thì là lúc chúng ta tới được thị trấn nhỏ kia, mục tiêu của ta.

Đoàn tàu vừa đậu lại trạm thì đám thanh niên từ trong các toa tràn ra như nước vỡ đê, ta ước đoán đám người có tổng cộng hơn hai ngàn, bao gồm luôn cả đám người giữa đường nhảy vào và đám người trước đó. Vạn Thế Cùng vẫn là người lãnh đạo như cũ, ta thấy được hắn đang cãi cọ kịch liệt với đám công nhân viên của trạm.

Đó là một cuộc cãi cọ không có kết quả bởi vì ngay lập tức có rất nhiều người thanh niên tràn tới, cất giọng hò hét rồi lôi đám công nhân viên của trạm đi.

Tiếp theo có nhiều người căng một tấm vải đỏ thật lớn trong trạm và treo nó lên, trên tấm vải viết mấy chữ “Bộ Tư lệnh Cách Mạng Phương Đông Hồng”

Hành động của đám người mặc dù rất hỗn loạn nhưng trong lúc hỗn loạn lại vô tình tạo ra một vẻ trật tự rất tự nhiên, khi đó bọn chúng chia nhau gộp thành các đội.

Có một đám hơn mười người sau khi xuống tàu thì rời đi khỏi trạm, lúc này không biết từ nơi đâu bọn chúng đã mang về rất nhiều đồ ăn thức uống, số lượng thật sự rất lớn, không thể dùng từ nào khác ngoài hai từ “quá nhiều”, nếu như muốn ăn thứ gì thì đều có thể lấy từ trong đó ra. Sau đó bọn chúng phân chia thức ăn, ta cũng được chia một phần, đó là một ổ bánh mì.

Khi tất cả mọi người đã tập trung hết vào trong trạm, vừa ăn đồ ăn vừa hò hét thì bỗng nhiên có một chiếc xe tải chạy đến rồi dừng lại, sau đó có một nhóm bảy tám người thoát nhìn rất có địa vị từ trên xe nhảy xuống đi tới.

Ta vẫn còn đang ở trong đầu tàu, ta liếc mắt nhìn thì thấy được Mạnh tiên sinh, người đã hẹn gặp ta trước đó tại hộp đêm, cũng đang ở trong nhóm bảy tám người đó. Hắn đã thay đổi cách ăn mặc, cùng với lúc trước mặc bộ đồ tây hoàn toàn khác biệt.

Một người trung niên mặc quân phục cấp cao lớn tiếng hỏi: “Các người do ai dẫn đầu?”

Vạn Thế Cùng từ trong đám đông bước ra đáp trả: “Hành động của chúng ta là hành động vĩ đại, ta là người phụ trách chỉ huy.”

Người trung niên mặc quân phục liền ra lệnh: “Mau lên tàu rời khỏi nơi này”.

Vạn Thế Cùng lớn tiếng kêu lên: “Chúng ta phải triển khai hành động cách mạng tại đây, người dám cản trở hả?”.

Người trung niên lớn tiếng nói: “Ta là người phụ trách quân đội tại đây, ta có quyền duy trì trật tự”.

Vạn Thế Cùng giơ cánh tay lên, hét to: “Chúng ta phải phá hủy hết mọi luật lệ cũ rích”.

Mọi người đều cất cao giọng hô theo lời hắn, tiếp đó đám thanh niên bắt đầu vọt về phía đám người vừa nhảy ra khỏi xe, bao vây họ vào giữa. Có bốn người lính lập tức giơ súng lên, tuy nhiên đám thanh niên quá nhiều người, cho nên bốn tên lính liền bị chúng tước khí giới.

Mạnh tiên sinh có thể nói là rất không biết thức thời, trong tình huống như vậy, hắn cư nhiên còn chỉ vào Vạn Thế Cùng, quát: “Các người muốn tạo phản hả?”

Một câu nói này lập tức khiến cho tiếng hô ở bốn phía vang lên, một người thanh niên kêu lên: “Đúng, chúng ta muốn tạo phản, tạo phản có lý do, phải phản lại chính quyền đương nhiệm” .

Tay của Mạnh tiên sinh vẫn còn chỉ về phía trước nhưng từ vẻ mặt mờ mịt của hắn cho thấy hiển nhiên ngay cả hắn cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra. Cái vẻ mặt này của hắn làm ta nhớ tới vẻ mặt của người trạm trưởng lúc trước. Một đám người thống trị, phụ trách an ninh trật tự của xã hội, đột nhiên phát hiện ra không hề có người nào chịu nghe lời bọn họ nói và còn muốn tạo phản, cho nên trong lòng nổi khiếp sợ bất thời dâng lên và hình thành nên loại vẻ mặt mờ mịt này.

Nhóm bảy tám người kia bắt đầu lui về phía sau, tuy nhiên bọn họ căn bản không có cách nào lui về được tới xe của họ vì đã có quá nhiều người đứng chặn trước xe. Bọn họ bị ép bách phải lui ra hướng đường cái, trong quá trình lùi về phía sau, đã có mấy người vài lần bị ngã, mỗi lần té ngã thì lại có người xốc bọn họ dậy, ép bọn họ phải hô hào khẩu hiệu cách mạng.

Bọn họ cứ một mực thối lui, nhóm bảy tám người họ đã bị phân tán mấy lần. Mạnh tiên sinh bị người đưa tới bên cạnh đầu tàu lửa, ta sợ bị hắn phát hiện liền vội vàng quay đầu sang chỗ khác.

Tuy nhiên Mạnh tiên sinh lại bước vào chỗ ta. Trong lúc đó ta nhìn thấy được người trung niên mặc quân phục cao cấp đã bị vài người bắt được, có người dùng giấy cuộn lại thành một cái nón đội lên trên đầu hắn, và có người hét to: “Mang hắn đi điều hành để làm gương cho bọn phản đối giáo dục”.

Ta cảm thấy Mạnh tiên sinh đi về phía ta, ta thậm chí còn có thể cảm thấy thân thể hắn run run nữa.

Đột nhiên hắn nắm lấy cánh tay của ta, ra lệnh: “Mau chạy đi, ta muốn đi gặp thượng cấp để báo cáo”.

Ta nghe ra trong giọng nói của hắn có hơi chút bàng hoàng và gấp rút, địa vị của Mạnh tiên sinh có thể rất cao nhưng trong tình hình hiện tại thì hắn cũng chẳng có thể làm gì, quyền lực của hắn đã tiêu mất, hắn càng có địa vị cao thì sẽ gặp được cảnh ngộ càng thảm.

Ta vốn dĩ sợ hắn phát hiện ra ta nhưng ta lập tức nhận ra rằng hiện tại vị trí của ta so với hắn có lợi hơn nhiều lắm, cho nên ta căn bản không cần phải sợ hắn.

Do đó ta quay đầu lại, cười nói: “Báo cáo với thượng cấp? Ta thấy thượng cấp của người bản thân hiện tại còn khó bảo toàn, rốt cuộc thì cũng bị người bắt rồi đem điều hành ngoài đường thôi”.

Khi ta quay đầu lại thì Mạnh tiên sinh tự nhiên nhận ra là ta, trong giây phút đó vẻ mặt của hắn rất là kinh hoàng, thật sự là khiến kẻ khác nhìn thấy rất khó quên.

Hắn đột nhiên kêu lên một tiếng, bảy tám người thanh niên nghe thấy liền đi đến, Mạnh tiên sinh lập tức xoay người lại, đưa tay chỉ vào người của ta, hét: “Mau bắt lấy hắn, hắn là phần tử phản cách mạng”.

Nhưng mấy người thanh niên chỉ lạnh lùng giương mắt nhìn hắn, ta liền nói: “Hắn vu khống cho tôi bởi vì tôi không chịu phục tùng mệnh lệnh của hắn điều khiển tàu chạy, hắn muốn phá hủy hành động cách mạng”.

Mạnh tiên sinh há to mồm nhưng hắn không có cơ hội nói thêm gì nữa, mấy tên thanh niên đã đồng loạt ra tay xách hắn đưa xuống dưới, ta nhìn hắn mỉm cười. Sau khi hắn bị kéo xuống thì cũng bị đám thanh niên tặng cho một cái mũ bằng giấy.

Tiếp theo còn lại vài người cũng bị bắt đi. Bọn họ bị đám thanh niên dùng dây thừng trói cùng một chỗ, hình thành một chuỗi dài giải đi. Ta nghe được tiếng hò hét kinh thiên động địa, hơn một ngàn thanh niên đang áp giải bọn họ đi ra khỏi trạm xe, đi về phía đường cái.

Trong lúc đó ta thật sự nhện không được nữa, một mình ta ở trong đầu tàu cười to một hồi. Mạnh tiên sinh thuộc phe đương nhiệm, và hẳn nào có ngờ hẳn lại rơi vào hoàn cảnh của hôm nay.

Bản thân ta cũng thật không ngờ ta sẽ lâm vào trong một hoàn cảnh hỗn loạn thế này, tuy nhiên sự hỗn loạn như thế rõ ràng là rất có lợi đối với ta.

Trong lòng ta thầm mỉm cười, sau đó phóng khỏi đầu tàu, ta quyết định tiến vào thị trấn, đây là một thị trấn rất nhỏ. Ta nhìn thấy có tới hơn ngàn người thanh niên đang chiếm hết các đường lớn và hẻm nhỏ, tất cả đều là ngoại nhân. Cũng có một bộ phận thanh niên khác là người trong trấn cũng cùng gia nhập với họ. Có không ít các cửa hàng trong thị trấn, biển hiệu đều bị họ gỡ xuống và phá hủy, sau đó treo vải hồng lên.

Ta thừa lúc hỗn loạn băng xuyên qua mấy cái hẻm nhỏ, ra được đường cái. Tại đây ta thấy có rất nhiều người đang tụ tập tại ngã tư, ai ai cũng lớn tiếng hò hét. Một đám người đang cố lui về phía sau, còn một đám người đang cố tiến tới. Ta nhìn thấy được có rất nhiều binh lính kết thành một dãy hàng rào, đang đối kháng với đám thanh niên.

6. Thừa Dị Loạn Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Đám thanh niên và quân đội vẫn giằng co, phát ra tiếng hò hét kinh thiên động địa, khẩu hiệu không ngừng vang lên: “Đánh đổ phái đương nhiệm”.

Quân đội dần dần đã cầm cự không được, Mạnh tiên sinh và đám người phe hẳn lợi dụng sự hỗn loạn cỏi thoát dây trói rồi chui vào một chiếc xe gần đó chạy đi.

Lúc này đám đông thanh niên đã tràn tới làm cho phía quân đội phải tản ra.

Cũng có một số cố đuổi theo nhóm người của Mạnh tiên sinh nhưng rốt cục cũng đuổi không kịp.

Ta thấy được tình hình như vậy, trong lòng âm thầm buồn cười. Lúc này trông đám người đông đúc kia giống như một đàn kiến bị ném một tảng đá vào đó vậy, đám kiến loì nhoi tản ra và chạy loạn lên, ta cũng nhân lúc đó chạy vội đi.

Ta nhìn thấy được rất nhiều đồ đạc trong nhà dân bị đám thanh niên lôi ra ngoài đường, bỏ chỗ này một đồng, chỗ kia một đồng, còn có người dân bị chúng chụp mũ giấy vào đầu nữa.

Tiếp theo lại có một chiếc xe tải chạy đến, từ trên xe truyền ra tiếng loa rất lớn và tiếng nói của Vạn Thế Cùng hòa lẫn trong đó, hẳn hét lớn: “Hỡi các đồng chí, hỡi quần chúng cách mạng, chúng ta hãy cùng nhau hành động, không sợ hy sinh, cùng vượt qua muôn vàn khó khăn!”.

Âm thanh của loa lớn đến nỗi đinh tai nhức óc, ta vội chạy ra xa cho đến khi thoát khỏi tiếng ồn của loa. Ta thở dài một hơi, trong lòng ta đoán rằng đám thanh niên này sẽ gây ồn ào như thế cho đến nửa đêm là ít, thậm chí có thể tới sáng ngày mai.

Ta vừa suy nghĩ vừa cúi đầu đi tới, đột nhiên trong lúc đó lại có một chiếc xe tải chạy tới, từ trên xe có bảy tám người nhảy ra. Ta ngẩng đầu lên thì nhìn thấy trong nhóm người đó lại có Mạnh tiên sinh ở trong, và ta cũng đã lọt vào tầm nhìn của hẳn, bây giờ ta có muốn chạy trốn cũng không còn kịp rồi.

Mạnh tiên sinh đưa tay chỉ vào người của ta, ta tin chắc trong cả đời hẳn chưa lần nào có thể phát ra được tiếng hét lớn như thế, hẳn rống giận: “Mau bắt lấy hẳn!”. Hẳn vừa hét to vừa chạy tới phía trước, cùng chạy với hẳn là sáu bảy người còn lại.

Ta liền xoay người bỏ chạy nhưng mới chỉ chạy có mấy bước thì nghe được phía sau có tiếng súng vang lên, ta không thể làm gì khác hơn là phải ngừng lại.

Hai tên lính lập tức đi tới phía sau ta, sau đó khống chế lấy tay ta. Khi đó trong đầu của ta dòng suy nghĩ cứ loạn lên nhưng chẳng nghĩ được biện pháp nào. Hiện tại ta đã rơi vào trong tay bọn chúng, có thể nói từ nay về sau xong đời.

Ta theo bản năng giãy dụa, và có lẽ là ta may mắn, vì có tiếng súng nổ nên có mấy tên thanh niên nghe tiếng chạy tới, ta lập tức hét lớn: “Cứu tôi với, tôi là người đã giúp các người điều khiển tàu lửa chạy lên phía Bắc đây, phái đương nhiệm muốn phá hủy cuộc cách mạng của các người, bọn họ đang muốn bắt tôi”.

Ta thốt ra mấy câu đó xong thì miệng đã bị người ta bịt lại. Tiếp theo, ta đã bị mấy tên lính đưa lùi về phía sau.

Mấy tên thanh niên nghe được tiếng hô của ta đồng thời chạy vội tới, Mạnh tiên sinh liền tiến lên cất tiếng: “Đây là phần tử phản cách mạng, là đặc vụ chìm, hy vọng các người đừng hiểu lầm.”

Trong lúc ta vẫn đang hy vọng mấy tên thanh niên đó ra tay cứu ta thì ta lại nhìn thấy được trên mặt bọn chúng lộ ra vẻ do dự, chúng chỉ đưa mắt nhìn ta mà thôi.

Trong giây phút trì hoãn đó thì ta đã bị đưa lên xe, Mạnh tiên sinh cùng đám người của hắn cũng phóng lên xe. Xe chạy được một lúc thì chạy vào một cái sân, ta lại bị bọn chúng đưa xuống và đưa vào một gian phòng.

Khi vào được phòng rồi ta cũng không được thả tự do, hai tay của ta liền bị còng lại.

Muốn mở khóa còng tay thật ra cũng không phải là việc gì khó khăn nhưng chỉ là ta không có cơ hội thôi.

Sau khi còng ta xong thì tay của ta vẫn bị bọn chúng giữ chặt. Hai tên lính lại thúc ta thêm lần nữa, áp giải ta vào trong một gian phòng khác. Trong căn phòng này có đặt một vài cái bàn làm việc, ta nhìn thấy được Mạnh tiên sinh và hai người khác mặc quân phục cấp cao đang ngồi tại một cái bàn. Ta vừa bước vào thì thấy hai tên quan viên kia đang xem xét văn kiện, ta nghĩ bọn họ đang xem tư liệu về ta.

Trên mặt của Mạnh tiên sinh hiện ra vẻ tươi cười hết sức lạnh lùng, hắn nhìn ta, mặc dù không nói lời nào qua vẻ mặt của hắn ta cũng đoán được hắn muốn nói “Xem người làm sao đây?”.

Qua khoảng vài phút thì một tên quan viên ngẩng đầu lên: “Vệ Tư Lý, đây là tên họ của người à? Tại sao người dám đến nơi đây phá rối hả?”

Ta hít sâu một hơi, đây có thể xem như là bắt đầu cuộc thẩm vấn, nếu là diễn ra ở một chỗ khác thì ta tự nhiên có thể cự tuyệt trả lời, hoặc là cho gọi luật sư của ta. Tuy nhiên ở chỗ này thì mọi thứ đều vô dụng.

Ta cười khổ một chút thì nghe Mạnh tiên sinh nói: “Phó cục trưởng, người này phải giải lên tỉnh để xử lý”

Ta đột nhiên nói: “Các người không thể mang ta đi, hơn hai ngàn thanh niên cách mạng ngoài kia, bọn họ đang cần ta!”.

Mạnh tiên sinh cười gian: “Chúng ta sẽ tìm cho bọn họ một tài xế khác tốt hơn, về phần người, ta thấy phía bắc hoang vu là chỗ thích hợp với người nhất”

Ta cười khổ một chút: “Cuối cùng người cũng đã đạt được mục đích”.

Ta bị giam vào một gian phòng nhỏ, nhưng không bao lâu sau thì nghe được bên ngoài truyền đến tiếng hò hét của hơn ngàn người. Một đoàn thanh niên vọt vào cứu ta ra, dẫn đầu đám người đó chính là Vạn Thế Cùng.

Đêm đó, sự hỗn loạn kéo dài tới hơn nửa đêm. Ta cùng một nhóm lớn thanh niên hướng về phía núi mà đi. Đám người này dường như không biết hai chữ mệt mỏi là gì, bọn chúng vừa đi vừa lớn tiếng hô hào, ta nghe được có rất nhiều tên giọng đã bị khàn đi.

Ta cùng bọn chúng tiến vào vùng núi, sau đó vượt qua hai cái trạm gác. Mấy trạm gác này có thể xem là trạm gác của dân binh, tuy nhiên tại các trạm gác một bóng người cũng không thấy.

Chúng ta vẫn cứ tiến về phía trước, băng qua thêm mấy đỉnh đồi nữa, cho đến khi sắc trời hơi sáng thì ta mới nhìn thấy được mảnh đất “Kinh thôn địa” kia, đồng thời ta cũng nhìn thấy được mảnh “Huyết địa”.

Đó thật sự là hai nơi rất kỳ dị, xung quanh hai mảnh đất đều có binh lính canh giữ. Đám thanh niên chạy đồ xô khắp nơi, miệng thì hò hét khẩu hiệu cách mạng, bọn họ cứ mười người vây lấy một tên lính, hai bên cũng không có giao thiệp gì, chỉ là hành động mà thôi.

Bùn đất văng tung tóe, hài cốt bị moi từ dưới đất lên. Ngay tại mảnh đất Huyết Địa thì đám thanh niên moi lên luôn nguyên cái quan tài rồi phá hủy nó thành mảnh nhỏ, sau đó bọn chúng căng một mảnh vải hồng lớn có ghi khẩu hiệu cắm trên đỉnh đồi.

Quân đội chỉ khoanh tay đứng nhìn, bọn họ không cách nào dùng lời lẽ để thuyết phục đám thanh niên này.

Nhìn thấy hơn một ngàn người phá hủy xong hai phần mộ, trong lúc hỗn loạn, ta liền rời khỏi đó và chạy xuống núi.

Ta về tới được thị trấn, cũng không có dừng lại, tại trước cửa một ngôi nhà dân ta trộm lấy một chiếc xe đạp chạy đi.

Trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy thì muốn rời đi cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Cuối cùng ta đã đến được một cảng cá và lên một chiếc thuyền, trải qua hai ngày lênh đênh trên biển, ta đã trở về.

Đoạn ta trở về cũng không cần nói nhiều bởi vì nó cũng không có quan hệ trọng yếu gì tới câu chuyện này. Khi tới trước cửa nhà, nhấn chuông, lão Thái ra mở cửa, thiếu chút nữa lão đã không nhận ra ta.

Mặc dù ta rời đi mới chỉ có mười ngày nhưng trong mười ngày này ta giống như là sống ở một hành tinh khác vậy. Đó là một cuộc sống rất khác.

Ta vào nhà, việc thứ nhất là đi tắm một cái cho thoải mái.

Tắm rửa xong xuôi, đang lúc muốn nghỉ ngơi một chút thì lão Thái đi tới nói với ta: “Xe của Đào tiên sinh đang chờ phía dưới, ông ta muốn mời cậu đi”

Ta ngây người một hồi rồi hỏi: “Làm sao hắn biết được tôi đã trở về?”

Lão Thái đáp: “Vị Đào tiên sinh đó ngày nào cũng gọi mấy lần điện thoại đến hỏi cậu đã trở về chưa, vừa rồi ông ta gọi đến thì cậu đang tắm, tôi mới nói với ông ta là cậu đã trở về”

Ta cũng đang muốn đi gặp Đào Khải Tuyền cho nên ta lập tức đứng lên, đi xuống lầu. Một chiếc xe đắt tiền đang đậu trước cửa, tài xế mở cửa xe cho ta, ta liền bước vào xe.

Hai mươi phút sau, xe đã đến được vườn hoa rộng lớn trong biệt thự của Đào Khải Tuyền.

Ta nhìn thấy Đào Khải Tuyền từ cửa chạy ra. Khi xe dừng lại thì hắn cũng đã tới bên cạnh xe, hắn đích thân mở cửa xe cho ta. Chỉ sợ người mà làm cho Đào Khải Tuyền đích thân mở cửa xe cho thì trên đời này chỉ có một mình ta mà thôi.

Sắc mặt của Đào Khải Tuyền đầy tươi cười, mặt mày tươi tắn, tinh thần có thể nói là rất tốt, cùng với con người lo lắng của hắn trước kia quả thật giống như hai người khác nhau.

Ta bước xuống xe, hắn dùng hai tay nắm lấy tay ta, nói: “Anh đã trở về, điều này thật sự là quá tốt, mấy ngày qua không có tin tức của anh, tôi thật sự sợ anh không trở về được”.

Ta kinh ngạc hỏi: “Làm sao anh biết tôi đã hoàn thành nhiệm vụ hay chưa?”.

Đào Khải Tuyền đưa tay đặt vào vai ta: “Đương nhiên biết, chuyện này là từ nội địa truyền ra, báo chí đều đưa tin cả”.

Ta cười nói: “Đừng nói là trong các bài báo đều đăng tên của tôi nhé?”

Đào Khải Tuyền cười: “Mặc dù không có nhưng tôi biết nhất định là anh làm. Anh thật thông minh, lợi dụng lúc bọn họ đang hỗn loạn hoàn thành nhiệm vụ, tôi biết là anh có thể mà”

Ta nở nụ cười, sau đó Đào Khải Tuyền và ta đi vào đại sảnh. Nhìn thấy vẻ mặt cao hứng của hắn, ta biết cho dù lúc này ta châm chọc hắn thế nào thì hắn cũng chẳng bao giờ tức giận với ta.

Do đó ta liền hỏi: “Vấn đề về phong thủy đã giải quyết xong, vậy mồ dầu của anh đã hết chuyện rồi phải không?”

Đào Khải Tuyền xoa xoa tay, hưng phấn nói: “Anh còn nhớ cái chuyện mỡ dầu à? Đúng vậy, đám cháy đã tự động tiêu tán. Nói cho anh biết, khi đám cháy bốc lên thì cũng may mắn là trong mỡ dầu có rất ít dầu, vốn tôi đã chuẩn bị một số vốn lớn dầu tư vào đó, nếu không phải có đám cháy kia thì dầu tư vào đã tổn thất lớn rồi. Hiện tại người của chúng tôi đã phát hiện ra một mỡ dầu khác tại vùng phụ cận mỡ dầu đó, đây đều là công lao của anh”.

Ta liền ngăn ngại, ta vốn nghĩ muốn châm trích hấn nhưng không ngờ lại nghe được câu trả lời như thế.

Ta lại hỏi: “Vậy thì kẻ đối đầu với anh ở quốc gia kia ra sao?” .

Đào Khải Tuyền cười lớn: “Anh nói xem có phải là rất kỳ diệu không? Vốn, tên lên nhậm chức kia là kẻ đối đầu của tôi, tuy nhiên vừa lên nhậm chức xong thì hấn đã tuyên bố không tịch thu tài sản của tôi nữa, đó là vào lúc tin tức thành công của anh truyền tới. Tôi liền biết ngay là phong thủy đã thay đổi nên liền phái người đi tiếp xúc với hấn, bây giờ hấn chẳng những không đối nghịch với tôi, ngược lại còn đem lại cho tôi lợi ích rất lớn nữa”.

Lúc này, ta và Đào Khải Tuyền đã vào trong thang máy, ta im lặng suy nghĩ không nói lời nào. Cho đến khi bước vào trong thư phòng của hấn thì ta mới lên tiếng: “Đào tiên sinh, tôi có mấy lời thật sự không thể không nói!”.

Đào Khải Tuyền nói: “Cứ nói, đừng ngại”.

Ta nói: “Đào tiên sinh, cái gọi là phong thủy kỳ thật anh đừng nên quá tin tưởng vào nó và hy vọng anh sau này có thể đừng dựa dẫm vào nó nữa”

Đào Khải Tuyền mở to hai mắt: “Làm sao anh có thể nói như vậy? Sự thật đã hoàn toàn chứng minh sự linh nghiệm của phong thủy, nếu không phải anh hoàn thành sự ủy thác của tôi thì tất cả sự nghiệp của tôi đã tan thành mây khói rồi, tuy nhiên hiện tại tất cả mọi khó khăn đều đã vượt qua”

Ta dùng giọng rất nghiêm túc nói: “Đào tiên sinh, ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh chính là yếu tố con người, bởi vì tâm lý của anh bị ảnh hưởng nên sự nghiệp tự nhiên sẽ không thuận lợi. Và cũng bởi vì anh quá tin vào phong thủy cho nên phong thủy mới có thể ảnh hưởng đến tâm lý của anh như vậy”

Đào Khải Tuyền lắc đầu nói: “Không đúng, tuyệt đối không đúng, sự thật đều là do phong thủy mà nên”

Ta không để ý tới sự kháng nghị của hấn, nói tới: “Anh cứ nghĩ lại mà xem, anh chính là linh hồn của sự nghiệp. Nếu anh mà mất đi sự tin tưởng thì sự nghiệp của anh tự nhiên sẽ suy bại thôi. Tất cả những việc tôi làm vừa qua đều chỉ là nhằm mang lại cho anh sự tin tưởng vào bản thân hơn mà thôi”.

Đào Khải Tuyền cười nói: “Vậy anh có nghĩ rằng sự tin tưởng có thể làm dập tắt được đám cháy lớn tại mỡ dầu không?”

Ta đáp: “Anh đã nói qua, mỡ dầu đó số lượng dầu rất ít nên sau khi cháy hết thì nó sẽ tự tắt thôi”

Đào Khải Tuyền hỏi tiếp: “Vậy thì anh nghĩ gì về kẻ đối đầu của tôi?”

Ta nở nụ cười: “Việc này càng chứng minh được có liên quan đến sự tin tưởng của anh, khi anh có tự tin thì anh mới phái người đi tiếp xúc với hấn và thành công”

Đào Khải Tuyền nói: “Không phải, nếu không có sự thay đổi của phong thủy thì dù tôi có phái người đi cũng không có tác dụng gì cả”

Ta thấy được Đào Khải Tuyền cố chấp như thế, trong lòng cũng không khỏi buồn cười. Ta biết hiện tại có nói thêm gì đi nữa cũng sẽ không có hiệu quả cho nên ta nhún vai: “Thôi, quên đi, nếu anh đã tin tưởng vào phong thủy như thế thì tôi cũng không cần nói nhiều nữa”

Đào Khải Tuyền nhìn ta một hồi rồi ỏi: “Có phải anh đang nghĩ rằng phong thủy cùng khoa học không có liên quan phải không? Tuy nhiên về mặt khoa học tinh thần thì thật sự là có liên quan đó. Hiện tại, những sự việc phát sinh ra bên cạnh chúng ta có những điều mà chúng ta không bao giờ giải thích được nhưng nó vẫn cứ phát sinh. Chúng ta không thể chối bỏ nó với lý do không biết tại sao chúng đã phát sinh thì không được, nếu đơn giản chỉ là chối bỏ thì đó không hề mang tính khoa học chút nào cả” .

Vốn dĩ, ta thật sự không muốn nói nữa nhưng khi nghe Đào Khải Tuyền. một người mê tín phong thủy như thế nhắc tới khoa học thì ta lại lên tiếng: “Anh nói đúng, việc chối bỏ không chịu tiếp nhận sự việc đã phát sinh mà không hề biết nguyên nhân là không đúng, loại thái độ này không phải là thái độ của khoa học. Tôi hiện tại không phải là chối bỏ, mà là dám chắc.”

Đào Khải Tuyền kinh ngạc nhìn ta hỏi: “Anh dám chắc cái gì?”

Ta đứng lên, khoát tay: “Sau khi trải qua chuyện này tôi dám chắc có sự tồn tại của phong thủy.”

Mặt của Đào Khải Tuyền càng hiện lên vẻ kinh ngạc nhiều hơn.

Hắn nhìn ta: “Nhưng là - nhưng là chính anh vừa rồi đã nói rằng phong thủy là vô căn cứ và không thực tế mà”.

Ta lắc lắc đầu: “Không, anh đã hiểu lầm ý tứ của tôi rồi. Phong thủy, đối với người không tin vào nó mà nói thì hoàn toàn là vô căn cứ và không thực tế, tuy nhiên đối với người tin nó, giống như anh vậy thì lại rất thực tế, rất có đạo lý, nó có thể ảnh hưởng đến ý chí của anh và quyết định cuộc đời anh”

Mặt của Đào Khải Tuyền vẫn còn đầy vẻ nghi hoặc, xem ra hắn vẫn còn chưa hiểu rõ ràng ý tứ của ta.

Ta lại nói: “Đạo lý thì rất đơn giản, chủ yếu chính là sự tin tưởng mà tôi vừa rồi đã nói qua. Khi chúng ta tin tưởng vào một cái gì đó và xem nó như một loại tín ngưỡng sùng bái, như phong thủy, thì nó liền rất có đạo lý, và sự tin tưởng đó sẽ giúp chúng ta tràn đầy niềm tin. Anh vốn là một người như vậy, một khi có tin tưởng thì tự nhiên mọi chuyện sẽ giải quyết được tất, lạc quan không hề cảm thấy bất lợi. Tuy nhiên đối với một người căn bản vốn không tin tưởng vào phong thủy mà nói thì có thể sự tin tưởng của họ không đến từ phong thủy, nó có thể đến từ các phương diện khác, vì vậy phong thủy có hay không với họ cũng không sao”.

Khi ta bắt đầu nói những lời này thì giám đốc điều hành ngân hàng -Dương tiên sinh đi đến.

Ta mặc dù nhìn thấy Dương tiên sinh đang đi đến nhưng ta vẫn không có dừng lại.

Đào Khải Tuyền cũng đang dụng tâm lắng nghe, vì vậy khi Dương tiên sinh đi đến thì cả hai chúng ta cũng không có lên tiếng chào hỏi hắn.

Dương tiên sinh rất hiểu Đào Khải Tuyền cho nên hắn cũng không có ngắt lời của ta, chỉ là cùng đứng lắng lắng nghe ta nói.

Khi nghe ta nói xong, Đào Khải Tuyền liền nhíu mày suy tư về lời nói của ta nên cũng không có lên tiếng.

Tuy nhiên Dương tiên sinh lại cất tiếng: “Vệ tiên sinh, theo lời anh nói thì phong thủy có thể được giải thích là một loại hiện tượng trong nhiều loại hiện tượng thôi phải không? Đó chính là khi một người biết được phong thủy tốt hay xấu thì mới có thể phát sinh ra ý nghĩ tiêu cực hoặc tích cực, đúng không?”

Ta gật đầu đáp: “Đúng vậy”

Dương tiên sinh nói tiếp: “Nhưng là, trong nhiều hoàn cảnh, một người căn bản sẽ không hề biết được phong thủy có cái gì biến hóa, và trên người của hắn vận mệnh lại phát sinh và biến hóa đến kỳ lạ, vậy điều này anh giải thích thế nào?”

Ta nở nụ cười hỏi: “Ồ đâu lại xảy ra tình huống như vậy?”.

Dương tiên sinh đáp: “Có, có người căn bản vốn không hề biết phong thủy nơi phần mộ tổ tiên của hắn có đặc điểm gì, nhưng là, khi hắn còn sống thì vận mệnh của hắn lại cứ y theo sự biến hóa của phong thủy mà phát sinh”

Ta liền thở dài một hơi: “Dương tiên sinh, bất luận kẻ nào khi còn sống thì vận mệnh sẽ luôn không ngừng phát sinh và biến hóa” .

Dương tiên sinh trả lời: “Đúng vậy, nhưng loại biến hóa này là có quy luật hẳn hoi và nó có thể dự đoán trước được, và cũng có thể thay đổi. Ví như nói về Đào tiên sinh đây, cũng bởi vì phong thủy thay đổi mà đã thay đổi luôn cả vận mệnh của ông”

Hắn nói đến đây bỗng ngừng lại một chút rồi tiếp: “Anh có còn nhớ đến người con thứ ba của Lý gia không?”

Ta đáp: “Đương nhiên nhớ kỹ, phần mộ tổ tiên của hần cũng đã bị quật ra, gần đây hần thế nào?”.

Dương tiên sinh đáp: “Sau khi ông nội của hần được chôn cất tại mảnh đất ”Huyết địa” đó thì hần bắt đầu phát triển, lên như điều gặp gió, tiến thẳng đến quyền khuynh thiên hạ, sáng chói như mặt trời giữa trưa, nhưng bây giờ hần trong đấu tranh đã hoàn toàn bị mất thế dẫn đến tự sát nhưng hần tự sát lại không thành. Tất cả mọi chuyện đã xong hết rồi”

Ta nhú mày hỏi: “Là thật à?”.

“Đương nhiên là thật, có hình của hần đây, và tất cả những điều này xảy ra sau khi phần mộ tổ tiên của hần bị quật lên” .

Đào Khải Tuyền lớn tiếng hỏi: “Thế nào, anh đã tin chưa?”

Ta có tin không à? Ta thật sự đang muốn cười thật lớn đây.

Phong thủy thậm chí đã có ảnh hưởng đến đấu tranh chính trị, và đối với những tín đồ của nó mà nói thì phong thủy cơ hồ là không có gì không thể làm được.

Tuy nhiên ta cũng không có cười thành tiếng và cũng không nói gì thêm nữa bởi vì hai người bọn họ - Dương tiên sinh và Đào Khải Tuyền - đồng thời có cùng một sự thật trùng hợp. Đó là sự trùng hợp tự nhiên. Đứa con thứ ba của Lý gia, bất luận như thế nào thì cũng sẽ thất bại, nhưng đối với kẻ tin vào phong thủy thì lại nói đó bởi vì do phong thủy bị phá hủy nên mới xảy ra chuyện đó.

“Nếu bạn tin tưởng nó, nó sẽ tồn tại”, đây chính là một câu bất hủ trong môn tâm lý học.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-tu-ly-phong-thuy>